Hans-Jörg Ronsdorf

Co je dobrá zpráva a co pro nás znamená

Jednoduše.
Srozumitelně.

BOŽÍ DOBRÉ EVANGELIUM

Boží dobré evangelium

Co je dobrá zpráva a co pro nás znamená

Hans-Jörg Ronsdorf

Tiráž

Boží dobré evangelium. Co je dobrá zpráva a co pro nás znamená

Přepracované nové vydání 2026. Ke stažení zdarma: www.hans-joerg-ronsdorf.de

Tištěné 5. vydání (listopad 2021) vyšlo pod ISBN 978-3-9820715-0-3 (ISBN německého vydání).

© Hans-Jörg Ronsdorf – všechna práva vyhrazena. Šíření je výslovně vítáno, pokud text zůstane nezměněn.

Hans-Jörg Ronsdorf, Albis 6 1/2, 87477 Sulzberg

E-mail: hj-ronsdorf@t-online.de

Webová stránka: www.hans-joerg-ronsdorf.de

Obsah

Tři slova a jeden příběh ... 7
Evangelium ... 7
Evangelium Boží ... 9
Kdo potřebuje evangelium? ... 10
Hřích? ... 11
Svoboda – žádný nátlak ... 12
Jak to mohlo zajít tak daleko ... 13
Nemá to zůstat tak, jak to je ... 14
Evangelium království ... 15
Jak k nám tato zvěst přišla? ... 15
Co je Boží královská vláda? ... 16
Boží vláda – to nejlepší pro všechny ... 17
Evangelium Syna Božího ... 18
Král a kříž ... 20
Vražda krále ... 20
Jinak, než se čekalo ... 22
Kříž z Boží perspektivy ... 23
Obětován za nás ... 23
Potřebuje Bůh oběť? ... 25
Zlo přemožené dobrem ... 27
Boží bezmezná moudrost a moc ... 28
Co nám kříž daruje ... 29
Kříž – bláznovství ... 30
Zpátky domů ... 31
Evangelium Boží milosti ... 31
Milost od začátku až do konce ... 34
Bůh je láska ... 36
Neviditelný svět – mocnosti temnoty ... 38
Mocnosti a lidé ... 39
Evangelium a mocnosti ... 40

Mocnosti a Boží plán spásy 40
Triumf kříže 42
Svoboda je možná 42
Evangelium pokoje 42
Evangelium – splněné zaslíbení 43
Naděje evangelia 45
Sen o Božím novém světě 47
Evangelium – moc ke spasení 48
Být poslušný evangelia 49
Stát se Ježíšovým učedníkem 50
Začátek učednictví 50
Jak vypadá následování? 51
Přehlížet evangelium 53
Všechno vyjde najevo 54
Boží hněv 55
Věčný život a peklo 56
Jiné evangelium 58
Co evangelium není 59
Na závěr 60
Co dál? 60

Srdečně blahopřeji! Této knize se podařilo získat vaši pozornost. Ponechte si ji. Přečtěte si ji. Je dost možné, že se s vámi chce setkat Bůh. I když evangelium už znáte – nebo si myslíte, že ho znáte. Ať Bůh žehná vašemu čtení. Stojí to za to.

Přečtěte si ji jednou celou. Při druhém čtení si můžete biblické texty, které jsou uvedeny v poznámkách pod čarou, vyhledat v Bibli.

Jedině Bible ukazuje, co je evangelium. To jsem se snažil vystihnout co nejlépe a stručně.

Tři slova a jeden příběh

Evangelium je příběh. Ne náš. Příběh Ježíše z Nazareta. Který začíná v Betlémě a končí v Jeruzalémě. Příběh, který je neuvěřitelný. A přece mu mnozí věří. Protože tento starý příběh napsal nespočet nových příběhů. Mnoho lidí dosvědčuje, co s nimi tento příběh o Ježíši udělal. Stali se novými lidmi, s nadějí a budoucností.

Evangelium je skutečně příběh o Ježíši. Shrnut do tří slov vyznívá takto:

Ježíš je Pán.[1]

On je král.[2]

Nad vesmírem. Nad všemi a nade vším. Král, který vládne spravedlivě a v lásce, který odpouští a který všechno učiní nové. To je ta dobrá zpráva! To zvěstovali apoštolové, učedníci, kteří byli u toho od samého začátku. Izraeli i celému světu.

K tomu je co dodat. To najdete na následujících stránkách. Zapamatujte si tato tři slova. To je ústřední zvěst. To je srdce dobré zprávy. Ta se týká nás všech. Osobně. Ne druhých. Nás. Mě. A týká se celé naší planety, našeho domova. Uvidíte. Čtěte tuto knihu jako zprávu, která je určena osobně vám.

Evangelium

Křesťané mluví o evangeliu. To je to, co je činí křesťany. Nebo by mělo činit. Patří to k jejich identitě. Bez něj by nebyli ničím. Bezvýznamní. Jako sůl, která není slaná.

Evangelium je jejich tajemství. Jejich poklad. Jejich lék. Jejich duchovní, nenásilná zbraň. Nikdo nemá srovnatelnou zvěst.

Slovo „evangelium“ se v Bibli objevuje často. Tam však není zmíněno poprvé. Není to zbožný výtvor Bible nebo církve. V Ježíšově době i dříve patřilo k běžné řeči. Jako *dobrá zpráva*. Jako *radostná zvěst*, která přináší radost a úlevu. Která ohlašuje něco dobrého.[3] Při různých radostných příležitostech se přinášelo „evangelium“. Roku 63 př. Kr. se narodil císař Augustus. Jeho narozeniny se později slavily jako radostná zvěst v celé Římské říši. Nazýval se synem božského – titul, který měl platit pro mnoho císařů. Zde několik vět z tohoto evangelia o císaři Augustovi:

> *„Tento den dal světu jinou tvář. Byl by ztracen, kdyby v jeho narození nezazářila spása pro všechny lidi. Ke spáse světa je tento člověk naplněn takovými dary, že je nám i budoucím pokolením poslán jako spasitel. Všem svárům je*

1. Skutky 2,36; 4,24; 11,20; 15,17
2. Skutky 17,7; 1. Timoteovi 6,15; Zjevení 17,14; 19,16
3. Lukáš 1,19

nyní konec, všechno učiní slavným. Naděje otců jsou splněny. Je nemožné, že by kdy mohl přijít někdo větší. S jeho narozením začíná nový letopočet."[4]

O 700 let dříve řekl starý prorok Izajáš: *Jaká radost! Přes hory spěchá posel vítězství! Přináší dobrou zprávu, zvěstuje pokoj a záchranu, říká městu Sionu: Tvůj Bůh je králem celého světa!*[5]

Izajáš mluví o živém Bohu. O Věčném. O tom, který všechno stvořil. O Pánu dějin. Ne o člověku. Nebo o samozvaném Božím synu. Ohlášení císaře bylo radostnou zvěstí. Ale který vládce přináší světu to, co skutečně potřebuje? Po čem všichni hluboko uvnitř touží?

Evangelium byla také zpráva z válečné fronty. Když bylo vybojováno vítězství a nepřítel poražen. To přesně odpovídá křesťanskému evangeliu. *Je to dobrá zpráva o vítězství. O Božím vítězství skrze jeho Syna, Ukřižovaného a Vzkříšeného: Ježíše Krista. Bůh nekapituloval. Bojuje o svůj svět!*

Smrt na kříži, vzkříšení a vyvýšení na Boží trůn činí Ježíše Pánem a Spasitelem světa. Je mu dána veškerá autorita: Je vládcem vesmíru.[6] *Patří mu. Je králem nad všemi králi, který všem nabízí odpuštění a věčný život!*[7] *Král, který pro nás nasadil všechno. Který nás miluje. Král, kterému se člověk může*

4. Kalendářní nápis z Priény v Malé Asii, 9 př. Kr.; zkráceno a volně přeloženo.
5. Izajáš 52,7
6. Matouš 28,18; Skutky 2,36; Efezským 1,20-23
7. Lukáš 24,47; Skutky 2,38; 5,31; 10,43; 13,38; 26,18

bez obav svěřit, protože nesleduje vlastní zájmy a nemá postranní úmysly. Zaslouží si veškerou čest. Přijde znovu, ale o tom více později.

To je ve zkratce evangelium. To nejdůležitější. Přemýšlejte o tom. Zapamatujte si to. Nikdy na to nezapomeňte.

Pro křesťany může být dodnes riskantní – a v některých zemích to riskantní je – vydávat svědectví o Ježíši jako o králi. Ctít tohoto krále[8] může být vnímáno jako zpochybňování vládců, císařů a králů. Bez politického záměru. Z poslušnosti. Věrnost Ježíši jim nezřídka přinesla pronásledování a smrt. Neboť jejich i náš Ježíš je vládcem nad králi země.[9] Stojí nad nimi!

Dobrou zprávu však nebylo možné zabít. Žil v ní vzkříšený Pán a Kristus. Měla výbušnou sílu srazit Římskou říši na kolena. Ne mečem, nýbrž proměňující milostí a mocí evangelia.

Evangelium Boží

Odkud evangelium pochází? Všechno začíná u Boha. U trojjediného Boha: Otce, Syna a Ducha. On je jeho původcem. V jeho srdci se zrodilo. Z jeho věčné lásky. Už dříve, než existovala země a lidé.[10] Všechno, co obsahuje, pochází od něho.[11] Jen od něho. *Je to jeho evangelium.* Proto je to pravda. Spolehlivá. Hodná důvěry. Na tom lze stavět svůj život.[12] Neboť Bůh je věrný.[13] Nelže.[14] Všechno, co v evangeliu slibuje a zaručuje, platí a stane se. Jeho slib, kterému můžeme bez výhrad důvěřovat. Je dobrovolný. Pohnutý bezmeznou láskou. On to chtěl. Líbí se mu darovat sám sebe. Je to jeho radost. Oslavuje se v tom.[15] Jemu patří veškerá čest.[16]

Dobrou zprávu přináší sám Bůh. *Je to Boží poslání.* Jedná, působí a mluví. Přichází do světa, který právě to potřebuje. *Sám Bůh nic nepotřebuje. Nic mu nechybí. Je dokonalý. A přece jeho srdce přetéká. Miluje, protože je láska. Zahajuje největší záchrannou akci všech dob.* Chce nás lidi zpátky! Chce mít rodinu![17] *Neboť tak, jak se rodíme, nejsme jeho dětmi*. Všichni se jimi máme stát. Proto nám chce darovat svou lásku a přízeň. Abychom s ním navždy žili.

---

8. Skutky 17,7
9. Zjevení 1,5
10. Římanům 16,25; 2. Timoteovi 1,9
11. 2. Korintským 5,18
12. Matouš 7,24
13. 1. Tesalonickým 5,24; Židům 10,23; 1. Petrův 4,19
14. Titovi 1,2; Židům 6,18
15. Efezským 1,6.9.12.14
16. Zjevení 5,11-14
17. Žalm 103,13; Izajáš 64,7; Malachiáš 2,10; Jan 14,2; Židům 2,10; 1. Janův 3,1-3

Kdo potřebuje evangelium?

Boží zvěst přichází do světa, který už není takový, jaký ho Bůh na počátku stvořil. A jak si ho představoval. *Co myslíte: Je Boží zásah do našeho světa nutný? Nebo to zvládneme bez Boha?*

Podívejme se na náš svět upřímně a s rozlišováním.

Boží zvěst přichází k lidem, kteří jsou vnitřně zlomení a bez naděje. Kteří často už nevidí žádné východisko. Které ve svědomí trápí vina. Kteří vědí, co všechno by mělo nebo mohlo být jinak. Kteří mají strach, jsou neklidní, prázdní, nemocní a spoutaní. Přichází k lidem, kteří všichni zemřou.[18] K lidem, kteří se bojí budoucnosti.

Velká část lidstva žije v chudobě. V každodenním boji o přežití. Mnozí zůstávají ležet u cesty.

Boží zvěst přichází k lidem, kteří ztroskotali v manželství, v rodině, v zaměstnání a ve společnosti. K lidem, kteří vidí sebevraždu jako poslední možnost.

Stejně tak přichází k lidem, kteří mají málo problémů nebo vůbec žádné. Kteří mají to štěstí, že vyrůstají v bohaté zemi nebo v bohaté rodině. Finančně nezávislí. Ale přes zdraví a blahobyt je trápí nesmyslnost a vnitřní prázdnota.

Nepřemožené nemoci a viry ohrožují náš život. Příroda ukazuje svou život ohrožující stránku.

Každý člověk je malý vesmír otázek, starostí a nouze, který křičí po lásce, smyslu, odpuštění a opoře. I když je to skryto nebo uduseno pod zaneprázdněností a rozptýlením.

Evangelium přichází k národům, které spolu válčí. K lidem, kteří žijí ve sporu a nepokoji mezi sebou. Přichází do světa, v němž je doma nespravedlnost. V němž dodnes lidé zotročují a využívají jiné lidi. Diskriminují se navzájem. Kde oběťmi jsou ti nejslabší. Děti musí pracovat a ženy jsou zneužívány. Lidská práva jsou soustavně porušována celými státy.

Svět zůstává pro mnohé místem plným utrpení. Při tomto výčtu jste si už dávno pomysleli, že není všechno tak zlé a že je přece mnoho dobrého. Že se mnohé také zlepšuje. Máte pravdu. *Nejde o zaujatý nebo pesimistický pohled na svět. Jde o otázku, zda potřebujeme Boha a jeho evangelium.*

Tuto dobrou zprávu potřebujeme! K tomuto poznání lze dojít kdykoli. A přijmout toto evangelium pro sebe. Mnoho lidí to poznalo. Někdy tvrdou cestou. Teprve selhání, zlomenost, nemoc a utrpení je k tomuto poznání přivedly. Bůh nemlčí. Tyto těžké, často život ohrožující zkušenosti jsou Božím

18. Římanům 5,12-14; 6,23

megafonem, aby se k nám dovolal.[19]

Hřích?

Nemoderní slovo. Nepřitažlivé a nepochopené. A přece patří k pohledu Bible a k jejímu popisu příčin. Jak vysvětlíme příčiny všeho nechtěného, selhání, zlomenosti, nepřátelství a chaosu?

Bible mluví jasně, když popisuje člověka. Jak se rodí, jak se vyvíjí a žije. Jak se chová ke svým bližním. A k Bohu. Mluví na rovinu. Nebere si servítky. Je nemilosrdně upřímná. *Říká, že jsme hříšníci.*[20] *Všichni. Bez výjimky. Všichni hřešíme, protože jsme hříšníci. Toto souhrnné určení bez rozdílu existuje jen v biblickém pohledu na svět! Žádné náboženství netvrdí, že všichni bez výjimky jsou hříšníci.*

Hřích nepopisuje jen to, co děláme. Také to, co jsme. Bohužel ho nelze izolovat a odstranit jako nádor. Sotva by to mohlo být horší: Jsme zajatci jeho moci. To má vážnější následky než nějaké chybné jednání. Hřích není jen souhrn jednotlivých provinění. Je to činná, zlovolná síla, která pronikla naší bytostí a obsadila ji. Je to katastrofa. Neboť se svým hříchem jsme odděleni od Boží věčné lásky. Je pro nás nedosažitelná. Hřích a Bůh k sobě nikdy nepatří.

S hříchem přišla smrt. Jako nevyhnutelný následek. Jako mzda, kterou si zasloužíme. Sklízíme, co zasejeme. Hřích a smrt jsou všeobecné síly, kterým nikdo neunikne.

Hřích jako princip moci škodlivě utváří naši osobnost. Dělá z nás perfekcionisty, zbabělce a váhavce, když jde o dobro druhých, ať souseda, nebo umírajícího v Africe. Ale také sobce, když jde o naši výhodu. Hřích z nás dělá narcisty, podvodníky, závislé, intrikány, fanatiky, cizoložníky, násilníky. Výčet by mohl pokračovat donekonečna.

Nejsme však jen zajatci nebo nemocní. Nejen pasivní oběti. Stali jsme se spíše aktivními, násilím naverbovanými agenty hříchu. Dali jsme se k dispozici jako jeho zástupci, jako jeho nástroj. Není to jen zajetí, je to aktivní spoluvina.

Podstata hříchu nám zůstává skrytá, dokud přehlížíme vztah mezi hříchem a Bohem. Hřích není jen jev v lidském životě, který lze nebo je nutné potlačovat či držet na uzdě. Bible popisuje hřích jako anarchii, nepřátelství, vzpouru, jako neposlušnost vůči Bohu. Člověk bez Boha není prostě nedokonalé stvoření, které potřebuje zlepšení. Je to vzbouřenec, který musí složit zbraně. Kapitulace je jediné východisko.

---

19. Obraz megafonu pochází od C. S. Lewise, „Über den Schmerz“.
20. Efezským 2,1

Čtěte prosím dál, navzdory těmto nejtěžším obviněním!

Základní vztah lidského života – náš vztah k Bohu – je zlomený. Tato zlomenost se ukazuje ve všech našich ostatních vzájemných vztazích. Hříšníky nejsme jen osobně nebo sami. Patříme ke globálnímu lidstvu, které hříchu neunikne.

Tato diagnóza Bible je naše záchrana! Ne zavržení!

Uvítali byste, kdyby vám lékař zamlčel upřímnou diagnózu vaší smrtelné nemoci? Tím spíš, kdyby vám jedním dechem mohl slíbit lék nebo operaci, která nemoc přemůže?

Je téměř nemožné Boží diagnózu nahlédnout a uznat. Sami se rádi považujeme za výjimku. Nebo zlehčujeme vážnost situace.

Tak přichází evangelium do světa, který se navzdory svým problémům podivně téměř nezajímá o Boží zvěst spásy. Paradox. Přesto Bohu není lhostejné, co se děje na této, na jeho planetě. *Evangelium je důkazem, že Bůh o tento svět bojuje.* Utrpení, zlo a smrt nemají mít poslední slovo. Neboť Bůh je láska![21]

Odpověď na úvodní otázku zní: Evangelium potřebujeme, abychom se stali Božími dětmi.

Boží odpor k hříchu, ke zlu, které lidé myslí a dělají – ve velkém i v malém –, je veliký. Protože hřích nás ničí. Protože Bůh je láska a chce nás zachránit. Tento Boží odpor a jeho odsouzení hříchu se konkrétně vyjadřují v „Božím hněvu".[22]

Jak velice odsuzuje zlo – zlo, s nímž jsme ztotožněni jako ti, kdo ho páchají –, tak velice chce každého člověka od něho osvobodit.

Svoboda – žádný nátlak

Navzdory tomuto nádhernému evangeliu[23] si Bůh na lidech žádné ano nevynucuje. Pravá láska existuje jen na základě svobody! Svoboda rozhodování a odpovědnost zůstávají součástí lidské přirozenosti. Tak, a ne jinak, je člověk stvořen.

Neutrální však člověk jako hříšník už není. Hřích ho činí bezmocným, ba neschopným přijmout evangelium sám ze sebe. Poznat sám sebe jako hříšníka je z lidského hlediska nemožné. Ale evangelium má moc. Otevírá člověku oči pro něj samého i pro Boha. Daruje osvícení srdce a svědomí. Bůh nenechává člověka v tomto rozhodnutí samotného. Lidské srdce je válečné území,

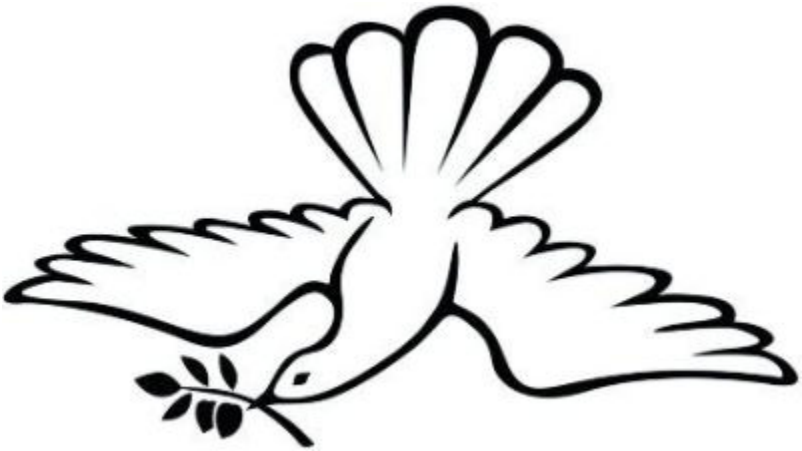
21. Římanům 5,8; 1. Janův 3,1; 4,7-11
22. Jan 3,36; Římanům 1,18; 5,9; Efezským 2,3; 5,6; Koloským 3,6; 1. Tesalonickým 1,9-10
23. 2. Korintským 4,4

o které se tvrdě bojuje. Bůh se snaží srdce získat. A svou ochotou ke smíření je přesvědčit a osvítit.

Boží vynalézavost při záchraně je nezměrná. Bůh může využít každou situaci, každou chvíli a každé místo, aby svou svatou přítomností probudil vědomí hříchu a ztracenosti a zároveň daroval spásu a záchranu.

Pro tyto hvězdné okamžiky neexistují předpisy ani šablony. Tak se to stalo. Tak se to děje. Tak se to může stát teď i u vás. Mnoho lidí vypráví, jak podivuhodně, nečekaně, tajemně, láskyplně nebo radikálně vstoupil Bůh do jejich života.

Boží zvěst je naléhavý příkaz obrátit se.[24] *Pro naše dobro. Lidé však sami odpovídají za to, jak na ni zareagují.*

Jak to mohlo zajít tak daleko

Lidé byli stvořeni jako Boží zástupci na zemi. Jako jeho obraz. Aby spolu se svým Stvořitelem s péčí spravovali zemi a vládli jí. Rajská zahrada, přehledné místo, se měla rozšířit po celé zemi. On, Otec, a oni, všichni lidé, jeho rodina.[25] Tak to bylo zamýšleno od počátku.

Lidé, stvoření se skutečnou svobodnou vůlí. Aby Boží lásku přijímali, opětovali a předávali dál. Sen: takto žít a pracovat se Stvořitelem. V nejbližší blízkosti. Pod jeho ochranou a požehnáním.

24. Skutky 17,30
25. Izajáš 63,16; 64,7; Lukáš 3,38; Skutky 17,28-29

Tehdy však, na počátku, se lidé rozhodli jinak. Neuchránili svůj výsadní životní prostor, rajskou zahradu. Vnikl do ní svůdce. Lstivý had. Za hadem se skrýval kdysi zářící Boží anděl. Ten se Boha odřekl. Vzbouřil se a padl do hříchu. Tuto myšlenku chtěl satan, ďábel, prodat lidem: jako osvícení a pokrok k lepšímu, svobodnějšímu životu.

Neřídili se dobrým pokynem svého Stvořitele. Stát se jako Bůh – to je ďáblovo pokušení a lákadlo. Tak nedbali jednoduchého přikázání svého dobrého Boha. Snad se obávali, že jim Bůh něco dobrého upírá?[26]

Za tento krok zaplatili vysokou cenu. Už nebylo všechno tak, jak to mělo být. Ztratili ráj. *Smrt, pomíjivost – duchovní i tělesná – vnikla do jejich života.*[27] Šířila se. Jako dědičná nemoc přešla na všechny jejich potomky. K nimž patříme i my.

Je to dávno. Nějak to tak zůstalo. Až dodnes. O mnoho tisíciletí později utváříme my lidé život bez Stvořitele. Podle sebe. Jako by Bůh nebyl. Myslíme si, že to víme lépe. Zapomněli jsme na svého Stvořitele. A našli jsme si zdánlivě přitažlivější bohy. Neboť k našemu lidskému založení patří být nábožní a na něco se spoléhat nebo něčemu věřit. To ukazují náboženství tohoto světa i chování moderních lidí a jejich náhradní bohové jako peníze, moc a sex. Bez Boha teď musíme své potřeby uspokojovat sami. Nenasytná chamtivost ve velkém i v malém je výrazem srdcí, která se ztratila sama v sobě. Jsme zajatci sami v sobě a víme, že jsme přišli o něco podstatného, co dává smysl. Opustili jsme pramen života,[28] svého Stvořitele. Bez vztahu k němu je narušen i zdravý vztah ke stvoření. Lidé na mnoha místech ničí dům, ve kterém bydlí. Boží dobrá přikázání, která nám byla dána pro zdařilý, požehnaný život s Bohem, mezi sebou navzájem a se stvořením, odmítáme.

Často se z toho vyvozuje, že zákony a přikázání pocházejí od tyrana. Od Boha, který nás chce kontrolovat, ovládat a omezovat. Mnozí však Boha neznají takového, jaký doopravdy je.

Dobrý Otec, který pro nás chce to nejlepší.

Nemá to zůstat tak, jak to je

Bůh jde za padlým světem. Se všemi jeho problémy a ohnisky napětí. Nevzdává se ho.[29] Zlo v celé své rozmanité síle, ve velkém i v malém, není pouze problém. Je to od počátku existenční krize. Být, či nebýt. Přežít mimo Eden –

26. 1. Mojžíšova 3
27. Římanům 5,12-21
28. Žalm 36,10; Přísloví 14,27; Jeremjáš 2,13; 17,13
29. Jan 3,16

to je obzor naší existence. V této krizi a ve všech následcích našeho jednání od té doby žijeme. Denně máme před očima, co to znamená. Bez Boha to nemůže dobře skončit. Bez Boha to vede do tmy. Klopýtáme v duchovní a mravní temnotě. Neznáme cestu ani cíl.

Evangelium – ne soud a odsouzení – je Boží odpověď v Ježíši Kristu. *Evangelium je jeho velký plán, jak přemoci zlo. Jak zastavit sestupnou spirálu a přinést do tmy světlo, život a naději.*[30] Aby se vrátila svoboda, pokoj a radost.[31] Pro všechny. A aby ze všeho zlého přece ještě vzešlo dobro.[32] Aby Bůh znovu měl rodinu. A abychom se mohli stát jeho dětmi. To nejlepší, co se nám kdy může stát.

Evangelium je Boží slib, že to nezůstane tak, jak to je dnes. Toto zaslíbení platí dodnes. Nikdy nebylo odvoláno. Platí pro všechny jeho lidi. Na každém místě světa.

Evangelium království

Evangelium je skutečně jednoduché. Má mu porozumět každý. Přesto má různé rozměry a stránky. Obsahuje víc, než člověk na začátku vnímá. Představte si diamant. Ten největší, jaký existuje. Vybroušený. Láme světlo nejen v jedné, ale v každé vybroušené ploše. Evangelium září mnohotvárně a v nádherném lesku paprsků. To je sláva Krista, který je Božím obrazem.[33]

Jak k nám tato zvěst přišla?

Zvěst přišla v osobě. Ano, ta zvěst je osoba. Není to zákon. Žádné vyznání víry. Žádný katechismus. Je to člověk. *Otázka nezní, co nás může zachránit. Zní, kdo nás může zachránit.*

Stal se jedním z nás. A přece byl úplně jiný: ten, který je Bůh i člověk zároveň. Který však své božství staví na druhé místo a přichází k nám v ponížení, ba ve slabosti.

Bůh se k nám sklání. Udělal se docela malým.[34] Nekonečný, kterého nedokážeme myslí obsáhnout. Který nemá počátek jako my. Ten se stal člověkem. Přišel nám docela blízko.[35] Blíž než kdykoli předtím. Dolů na naši

30. Žalm 27,1; 43,3; Izajáš 9,1; 60,1; Matouš 4,16; Jan 1,4-9; 3,19-21
31. Lukáš 2,10
32. 1. Mojžíšova 50,20
33. 2. Korintským 4,4
34. Filipským 2,6-8
35. Jan 1,14

úroveň. Stvořitel u svých tvorů. V lidské podobě.[36] Bylo ho vidět, slyšet, dotýkali se ho, objímali ho.[37] Viděl, mluvil, byl pohnut v srdci, plakal, miloval a se soucitem se dotýkal lidí.

Abychom konečně porozuměli. Nepřišel v nádheře vládce. Přišel tesař z Nazareta. Z galilejských nižších vrstev. Bůh k nám přichází v Ježíši. Plní, co zaslíbil. Izajáš předpovídá:

> *Duch Páně se mě zmocnil. Neboť Pán mě pomazal, a tím zmocnil, abych přinášel chudým dobrou zprávu. Poslal mě, abych zoufalým dodal novou odvahu a zajatým zvěstoval: „Jste svobodní! Vaše pouta budou rozvázána!“*[38]

To Ježíš vztahuje na sebe v synagoze v Nazaretě: *Toto prorocké slovo se dnes naplnilo před vašima očima.*[39] Celý jeho život, slova i činy, jsou naplněním těchto prorockých slov a dokonalým výrazem této dobré zprávy.

Ježíš je Boží obraz.[40] Kdo viděl jeho, viděl nebeského Otce.[41] On je Boží poslání. Ježíš je to, co nám Bůh chce říci.[42] Chceme-li porozumět, kdo Bůh je a jaký je, musíme ho chápat skrze Ježíše. Ježíš je náš obraz Boha. Jak je popsán ve zprávách evangelií. Takový je Bůh.

Proto se čtyři zprávy o Ježíšově životě od Matouše, Marka, Lukáše a Jana nazývají *evangelia*. Marek začíná takto: *V této knize je zapsáno, jak začala dobrá zpráva o Ježíši Kristu, Synu Božím.*[43]

S Ježíšem začíná dobrá zpráva. Píše se o něm: *Ježíš se vrátil do Galileje a z Božího pověření zvěstoval: Nastal čas: Teď Bůh nastolí svou vládu a dokoná své dílo. Čiňte pokání a věřte této dobré zprávě!*[44]

Co je Boží královská vláda?

Boží vláda je jeho vládnutí lásky a spravedlnosti. Jediná možnost pro náš svět, která má budoucnost. Jeho jediná budoucnost.

Mnozí Židé tím rozuměli, že římští okupanti budou poraženi a jejich tyranie skončí. Ale v Ježíši přichází prostý muž, žádný král s politickou mocí. Žádný válečný hrdina. *Jeho království, Boží království, nezačíná, jak se čekalo, na*

36. Filipským 2,5-11
37. 1. Janův 1,1-3
38. Izajáš 61,1-2
39. Lukáš 4,16-22
40. Koloským 1,15; Židům 1,1-3
41. Jan 14,9
42. Židům 1,2
43. Marek 1,1
44. Marek 1,14-15

Davidově trůnu v Jeruzalémě, nýbrž s potulným kazatelem, který skončí na kříži. Začíná v srdcích lidí, kteří vyznávají své hříchy a mění svůj život. Jeho království není z tohoto světa.[45] Přichází od Boha. Je jiné. Bez násilí, bez útlaku, bez vojenského dobývání. Začíná v Izraeli, ale v centru pozornosti je celý svět. Určené pro všechny lidi.

V Ježíši se Boží královská vláda neobrací proti existujícímu politickému uspořádání. Jde o jiný cíl. Ježíš chodí po zemi a káže *pokání a obrácení k Bohu.* Boží vláda se stává skutečností skrze Ježíšovo vystoupení a v lidech, kteří ho následují. Uzdravuje nespočet nemocných. Vyhání démony. Boží královská vláda se obrací proti zlým a neviditelným mocnostem, které lidi trápí. Neexistují jen viditelné autority jako králové nebo vojáci. Existují neviditelné mocnosti, pod nimiž lidé trpí. Vzpomeňte si na svůdce v rajské zahradě, úplně na počátku. O tom více později.

Ježíš neodpovídá na otázku, odkud zlo pochází a proč tu je. Jedná. Z pověření a v moci svého Otce proti němu zahajuje boj. Boží královská vláda proniká do tohoto světa a mění něco, co Boží vládě odporuje mnohem hlouběji než tehdy Římané. Boží království se s lidmi setkává na té rovině, kde nejvíc trpí. Největším nepřítelem je zlo, nespravedlnost, pokrytectví a nedostatek lásky. Jedním slovem: *Hřích.* Ten učinil člověka duchovně nemocným. Získal nad člověkem moc. Tehdy jako dnes.

Sám Bůh přichází na jeviště hříchu, bolesti a strachu, utrpení a smrti. Přichází, aby to všechno vzal na sebe, a tak nastolil nové království.

Boží vláda – to nejlepší pro všechny

Po 30 letech ve skrytosti působí Ježíš tři a půl roku veřejně. Uzdravuje, osvobozuje a učí tomu, na čem skutečně záleží. Odhaluje pokrytectví, sytí hladové. Tak ukazuje, kdo je Bůh a co Bůh chce. Tím se nám lidem stává viditelným, jak jednou bude vypadat Boží věčné království. Ježíšovo působení je teprve začátek. A slib. *Boží velký plán totiž obsahuje velký cíl, který už u Ježíše prosvítá: nové nebe a nová země, kde nic z toho, proti čemu Ježíš bojoval, už nebude.* Nová země, kde Bůh bydlí se svou rodinou.[46] Nová země, které budou s péčí vládnout proměnění a obnovení lidé. Ne tyrani a despotové. Dobrá zpráva zní: Říše světa se svými císaři a prezidenty pominou. Boží království přichází a zůstane navždy.[47]

45. Jan 18,36
46. Zjevení 21,3-5
47. Daniel 2,44-45; 7,26-27

Začalo s Ježíšem. Dnes tu je. Při pohledu zvenčí skryté. Bez viditelného krále. Král na čas odešel, jako pán v podobenství, který odcestuje do ciziny. Jeho království čeká na jeho návrat.[48] Dnes je to království „v utajení". Bez hranic. Bez hlavního města. *Žije vedle světových říší a politických struktur. Všude tam, kde lidé přísahali věrnost nepřítomnému, neviditelnému, ale pravému králi Ježíši. Budují toto království bez jakéhokoli násilí.*[49] *Jejich zbraní je láska.* Čekají, až jejich vzkříšený Ježíš, který se vrátil do nebe, znovu přijde. Tak to slíbil.[50] *Návrat krále, veřejný, viditelný, mocný. Pak bude všem světovým říším konec.* I neviditelným mocnostem, které zlovolně působí na dění ve světě.

Dobrá zpráva zvěstuje Boží vítězství nad vším, co se vzpírá jeho vládě lásky a spravedlnosti. Začalo to v Ježíšově životě. Konečné Boží vítězství teprve přijde. Neodvratně se blíží. Jeho království už tu je, ale ještě ne úplně. Ještě není viditelné. Dokud Ježíš znovu nepřijde, existuje v předběžné, tajemné podobě. Ale už teď je tu předchuť toho, co přijde. Pokoj a radost v Duchu svatém.[51] Šíření evangelia po celé zemi a lidé, kteří se denně s vděčností podřizují králi, dosvědčují neviditelnou existenci tohoto království. Stejně tak znamení, zázraky a uzdravení až dodnes.

Evangelium je prohlášení, že Ježíš z Nazareta je Kristus a byl učiněn Pánem nade vším.[52] *Syn byl poslán Otcem. Naplnil všechna stará proroctví, která si lze přečíst ve Starém zákoně. Stal se člověkem jako potomek Davidův. Zemřel za nás a za naše hříchy. Byl pohřben, vzkříšen a korunován na Božím trůnu. Odtud vládne. Je mu dána veškerá moc. Ježíš je Kristus!*

Evangelium Syna Božího

Ježíš Kristus je evangelium. Nový zákon ho nazývá *evangeliem Kristovým*.[53] To zvěstovali apoštolové a všichni, kdo se stali Ježíšovými učedníky a následovníky.[54] *Jeho* zvěstovali.[55] To je evangelium království. On je král. Ale je ještě víc. *Nepotřebujeme jen krále. Potřebujeme také Vykupitele.*

Čtyři zprávy o jeho životě se nazývají evangelia, protože jsou dobrou zprávou. Nápadné je v nich, že on sám nic nedělá pro svou popularitu. Dokonce se ani nechce nechat udělat králem.[56] Uzdravení nemají nic vyprávět. Přesto

48. Matouš 25,14-30
49. Matouš 5,43-48
50. Skutky 1,10-11
51. Římanům 14,17
52. Skutky 2,36; 3,20-23; 10,36
53. Římanům 15,19; 1. Korintským 9,12; 2. Korintským 2,12; Filipským 1,27; 1. Tesalonickým 3,2
54. Skutky 8,4.12.25.35.40; 10,36; 11,20; 13,38; 14,7.15.21
55. Skutky 5,42; Efezským 3,8; Filipským 1,17-18; Koloským 1,28

to dělají, jejich radost je příliš velká.[57] Posedlým, přesněji nečistým duchům v nich, kteří znali jeho pravou totožnost, zakazuje mluvit.

Když se na to podíváme přesně, nikdo doopravdy nepochopil, kdo byl. Ani jeho nejbližší okolí. *I když Petr říká: Ty jsi Kristus,*[58] *neví, že teprve Kristus, který zemřel a vstal z mrtvých, naplní to, co bylo předpověděno.*

Asi po dvou letech se svými učedníky mluví Ježíš k jejich údivu o tom, že bude zabit. A to v Jeruzalémě, ve městě velikého krále.[59] Vyvoláno nenávistí farizeů, velekněží a zákoníků. Zároveň říká, že po třech dnech vstane z mrtvých.[60]

Mělo by všechno skončit nepředstavitelnou tragédií? Mohla to být dobrá zpráva? Král, který je zabit?

Ježíš však říká, že má dát *svůj život jako výkupné*[61] za mnohé. Svůj život vyměněný jako kupní cena. Aby vykoupil mnohé. Vykoupil je z otroctví. Z vězení hříchu a smrti. Ze sobectví, ze sebelásky, ze závislostí. Z moci neviditelných mocností. *Tato smrt se měla stát všeobjímající událostí spásy, která mění svět. Žádná nehoda a žádná porážka.*

Jeho život byl zaměřen na to, aby naplnil[62] to, co znělo tak rozporuplně.[63] Věděl to předem.[64] Byl ochoten zaplatit za vykoupení lidí cenu. Svým vlastním životem. Stal se člověkem, aby za ně mohl zemřít.[65] Ten, kdo jen dobro konal a mluvil. Kdo byl bez jakéhokoli hříchu.[66] Úplně jiný než my všichni. Život plný oddanosti a služby bližním. Bez stopy sobectví. Život tak vzácný, čistý a svatý, že nikdy neměl skončit. Evangelium je Ježíšův život a jednání. Nejen jeho mravní dokonalost. Také jeho odpor, jeho boj a vítězství nad hříchem, nemocí, posedlostí a smrtí.

Ve smrti měl dosáhnout svého vrcholu, svého naplnění, ba svého konečného vítězství. Smrt, která všechno změnila. Přesun moci ve vesmíru.

Jeho láska přesvědčuje. Tak, jak se setkává s lidmi, jde za nimi, pozvedá je, uzdravuje je, váží si jich. Bez rozdílu, malé i velké, nemocné i hříšníky. Tento Ježíš je zvěstován. Který zemřel a vstal z mrtvých a žije. A který je dnes

56. Jan 6,15
57. Marek 1,34.43-45; 5,43; 8,26
58. Matouš 16,13-20; Lukáš 9,18-21
59. Žalm 48,3; Matouš 5,35; 21,5
60. Matouš 16,13-21; Marek 8,27-32; Lukáš 9,18-22.44-45; 18,31-34
61. Žalm 49,8; Matouš 20,28; Marek 10,45; 1. Timoteovi 2,6
62. Lukáš 9,51
63. Lukáš 12,50; Jan 17,4; 19,28-30
64. Jan 18,4
65. Židům 2,14
66. 2. Korintským 5,21; 1. Petrův 2,22; Židům 4,15; 1. Janův 3,3.5

v evangeliu neviditelně, ale citelně a mocně přítomen. Který se setkává s lidmi.

Kdo se setká s evangeliem, setká se s Ježíšem. Žije dnes, stejně skutečně jako tehdy, když chodil po Izraeli. Teď jako Vzkříšený, který žije v Boží nebeské slávě. Na Božím trůnu. Ale skrze svého Ducha je přítomen všude, kde se zvěstuje radostná zvěst. Důkazem je, že se lidé každý den v poslušnosti víry obracejí k Ježíši a následují ho.

Otec poslal Syna jako očištění od hříchu, tedy jako odpuštění našich hříchů. Důkaz, že miluje svět. Otec, Syn a Duch svatý jsou jedno v záchraně světa.[67]

Král a kříž

Ježíš se soustředil na svůj konec. Příliš brzký konec.[68] Ale zároveň začátek něčeho nového. Něčeho mnohem většího. Přišel, aby dal svůj život jako výkupné. Vykoupení pro mnohé! To bylo srdečné přání a vůle jeho Otce.[69] A Ježíš vynaložil všechno, aby tuto vůli naplnil. Přibližme se k poslednímu dějství Ježíšova života. Je tak nevysvětlitelné, že to činíme s rozvahou a také se zdrženlivostí.

Vražda krále

Putuje se svými učedníky na svátek Pascha do Jeruzaléma. Na cestě před městem i do města je přijímán jako nějaký král, ba přímo jako král. Začíná konečně královská vláda?

Město je přeplněné. Na cestě jsou nespočetní poutníci. Je tam celý týden.[70] Dnes ho nazýváme Svatý týden. Učí a vede neustálé spory se zákoníky. Chtějí ho dopadnout a vlákat do pasti, ale znovu a znovu jsou jeho moudrostí usvědčeni. Odhaluje pokrytectví a nedostatek lásky náboženských vůdců. Ohlas na veřejnosti je velký. Jeho akce v chrámu, při níž na krátkou chvíli rázně převrhne stoly peněžoměnců na chrámovém nádvoří, je pro přední muže národa příliš. Kují plán, jak pohoršujícího Nazaretského odstranit ze světa.

Ve čtvrtek večer slaví Ježíš se svými učedníky židovský svátek Pascha. Během této velikonoční večeře zavádí něco nového. Vezme chléb, láme ho a rozdává svým učedníkům se slovy: *Toto je mé tělo, které se za vás vydává.* Potom vezme kalich s vínem a říká: *Toto je má krev, krev nové smlouvy, která se*

67. Jan 3,16; 1. Janův 4,9-14
68. Žalm 102,25
69. Lukáš 22,42
70. Matouš 21-27

prolévá na odpuštění hříchů.[71] V tu chvíli si učedníci neuvědomovali, jak dalekosáhlá a hluboká tato slova byla.

Potom všechno nabere svůj běh. Ježíš je zrazen jedním z vlastních učedníků.[72] Zajat.[73] Předveden před velekněze.[74] Je vydán římskému místodržiteli Pilátovi a bez viny odsouzen.[75] Je mučen. Všechno se zdá být mimo kontrolu. Ježíš se stává hříčkou mocností. Řekl hluboká slova: *Toto je vaše hodina a moc tmy.*[76] V událostech kříže nebyli činní jen známí náboženští a političtí vůdci, ale také neviditelné mocnosti. Všechno se spojilo proti Synu Božímu a proti Božímu království.

Toto nelidské divadlo skončilo ukřižováním. Ježíš byl popraven jedním z nejbrutálnějších způsobů zabíjení. V onen pamětihodný pátek.[77] Je ukřižován se dvěma zločinci, po levici a po pravici. Od dvanácti hodin v poledne do tří hodin odpoledne, kdy slunce stojí nejvýš, nastane tma.[78] Ukřižovaný Ježíš volá: *Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?*[79] Děje se tam něco mimořádného. Nakonec Ježíš vykřikne nejdůležitější slova, jaká kdy zazněla: *Dokonáno jest!*[80] Řecké slovo *tetelestai* – Ježíš ho pravděpodobně zvolal aramejsky – znamená: Úkol je splněn. Všechno, kvůli čemu přišel, je vykonáno. Výkupné je dáno. Zemřel bezprostředně po těchto slovech. Odevzdal svého ducha do rukou svého Otce.[81]

Římský setník, který ukřižování prováděl a který všechno zblízka prožil, je hluboce otřesen. Říká: *Tento člověk byl opravdu Syn Boží!*[82]

Konečně bylo vyřízeno, co mnozí už dlouho chtěli. Lidé odhalili, co je v jejich srdcích. Horší, ošklivější a brutálnější to být nemohlo. Násilí, nenávist a mocnosti temnoty triumfovaly.

Ježíšovi nebylo možné nic přičíst za vinu. Nevinný umírá smrtí zločince. V celém utrpení se Ježíš nebránil.[83] Jeho prosba nemá obdoby: *Otče, odpusť*

71. Matouš 26,26-30; Marek 14,22-26; Lukáš 22,14-20
72. Matouš 26,14; Marek 14,10
73. Jan 18,1-11
74. Jan 18,12-24
75. Jan 18,28-19,16
76. Lukáš 22,53
77. Jan 19,17-24
78. Lukáš 23,44
79. Matouš 27,46
80. Jan 19,30
81. Lukáš 23,46; Jan 19,30
82. Marek 15,39
83. Izajáš 53,7; 1. Petrův 2,23

jim, neboť nevědí, co činí.[84] Otec jde s ním cestou utrpení. Před smrtí ho to nezachrání. Otec svého Syna neušetřil.[85]

Ježíš umírá velmi brzy, dříve než ti, kdo byli ukřižováni s ním. Je to Josef z Arimatie, člen židovské rady, kdo uloží tělo do své vlastní nepoužité hrobky.[86] Pro všechny, kdo v něj doufali, se hroutí svět. Naděje umírá poslední. Teď zemřela.

Jsou to ženy, kdo v neděli ráno přicházejí k hrobce, aby pomazaly Ježíšovo tělo. Jsou zmatené: Mnohatunový náhrobní kámen leží vedle hrobu. V otevřeném hrobě Ježíšovo tělo nenacházejí. Je prázdný. Jeho tělo tam už není. Místo toho andělé, kteří říkají:

Není zde. Vstal z mrtvých, jak řekl![87]

Jinak, než se čekalo

Jen pomalu si učedníci uvědomují, že jejich Mistr vstal z mrtvých. Dokud se jim Ježíš neukáže a oni ho neuvidí a nedotknou se ho. Je to on. Tentýž, a přece nějak jiný. Vzkříšený. Nové tělo. Přesto: Rány po hřebech v rukou a nohou i rána v jeho boku jsou jasně vidět. Jí s nimi, ale prochází zavřenými dveřmi. Je jednou tady a jednou tam.[88] Ukazuje se mnoha učedníkům. Také svému bratru Jakubovi.[89] Jako Vzkříšený v nové existenci je jiný, a zároveň přece jejich Ježíš.

Začínají chápat, že jim všechno předpověděl. Nyní jsou 40 dní spolu s Ježíšem, Vzkříšeným. Odpovídá na mnoho otázek. Bere jim jejich pochybnosti. Znovu je nasměruje. Pro jejich nový úkol. Poučuje je o království.[90] O své smrti. Proč musel zemřít. Už to řekl dříve, ale teď to bylo stále jasnější. Nebyla to nesmyslná tragédie. Byl to Boží velký plán, v jehož středu je Ježíšova smrt a vzkříšení. Epicentrum duchovního zemětřesení, které otřáslo světem. Osa a střed nové doby. Změna fronty a moci ve vesmíru.

Budete se ptát, proč by měl mít kříž takový kosmický význam. Vždyť znamená všechno jiné, jen ne to. Smrt na kříži má člověka odlidštit, krajně ponížit a vymazat z paměti.

84. Lukáš 23,34
85. Jan 3,16; Římanům 8,32
86. Izajáš 53,9; Lukáš 23,50-56
87. Lukáš 24,1-12; Jan 20,1-10
88. Lukáš 24,13-49; Jan 20,11-31; 21,1-14
89. 1. Korintským 15,5-7
90. Skutky 1,3

Kříž z Boží perspektivy

Kříž vidíme v dálce. Událost, která se stala před dlouhou dobou. Ve světě a kultuře, které se nám v mnoha ohledech zdají cizí. Ale když tento kříž správně pochopíme, objevíme v tomto vzdáleném kříži, že Bůh je nám blízko.

Učedníci začali chápat, že smrt Mesiáše nebyla nehoda. Byla to cena za naše vykoupení. Poznali a zvěstovali, že to mělo přijít přesně takto.[91] Bylo to nutné. Neboť *za nás* Kristus zemřel.[92] *Nesnažili se dodatečně přisoudit nepochopitelnému nějaký smysl.* Aby uklidnili sebe a druhé. Neboť porozuměli díky tomu, co Ježíš řekl před svou smrtí a po ní. *Bůh Ježíše vzkřísil a vyvýšil. Na něm teď závisí budoucnost světa. V událostech kříže, v jeho sebeobětování poznali, jak Bůh smiřuje svět se sebou.*[93] *Že Ježíš jako oběť nesl hříchy světa a sňal je.*[94]

Protože se Ježíš bezbranně vydal, ukázalo se, jak veliká je Boží láska. V zohaveném a umučeném Ježíši na kříži je Boží ruka vztažena ke smíření.

Obětován za nás

Izrael měl kult zvířecích obětí. Mnoho jiných národů také. Zčásti existují dodnes. Nový zákon popisuje Ježíšovu smrt jako oběť, takřka jako naplnění všech zvířecích obětí, které Izrael přinášel.[95] To je metafora, pomoc pro nás, abychom porozuměli, co Ježíš vykonal. Myšlenka oběti není neznámá ani mimo kult. Totiž tehdy, když se člověk vydá za druhé, aby je zachránil.

Obětní zvířata byla v klidu zabíjena u oltáře. Ježíše však zabili lidé. Nezemřel jednoduše ani rychle. Byl násilně zabit. K podstatě oběti patří prolití krve a smrt, ale ne utrpení nebo krutosti. Ježíšova smrt byla úmyslně násilná a zlá událost. Smrt na kříži měla odstrašit. Ať to lidé poznali, nebo ne, jejich násilí proti Ježíši bylo násilím proti Bohu.

Boží vlastní reakcí na násilí světa bylo, že mocnosti zla byly zmařeny. Tím, že byly sneseny a pohlceny. Proto má tak velký význam, že se Ježíš nebránil, když byl napaden. Odpuštění zahrnuje snést vnitřní bolest, pohltit ji. A odmítnout, aby vznikla hořkost, zášť, nenávist a pomsta. Bůh přichází do světa jako nevinná oběť. Nakonec musela být smrt oběti jedinečná. Ne jen rituální zvířecí oběť. Nakonec byly oběti Starého zákona skutečně jen předobrazy pravé oběti.

---

91. Skutky 2,22-24; 3,18.24; 8,35; 9,22; 13,32.38; 18,28; 26,23
92. 1. Korintským 15,3; Galatským 1,4; 3,13; 1. Tesalonickým 5,10; Titovi 2,14; 1. Petrův 2,24; 1. Janův 3,16; Zjevení 1,5
93. 2. Korintským 5,19-21
94. Jan 1,29.36
95. Efezským 5,2; Židům 7,27; 9,14.26; 10,12.14

Ježíš zemřel kvůli našim hříchům, ale především za naše hříchy.[96] Byl Božím obětním Beránkem, který snímá hřích světa.[97] Jako oběť je jediným prostředkem, abychom byli očištěni od svých hříchů, od své nečistoty. Abychom mohli přijít do přítomnosti svatého Boha.

Položením nebo vtlačením rukou na oběť se obětující ztotožňuje s obětí. Něco přechází na oběť. Poskvrna, nečistota přešla na oběť, a tak byla zničena. Oběť se stává jakýmsi zástupcem. Oběť, přesněji krev oběti, mohla očistit od hříchů. Očištění od hříchu znamená, že naše hříchy jsou vymazány. A také to, co způsobily, je zrušeno. Hřích je přikryt, jeho moc zlomena. Co bylo rozbité, je uzdraveno.

Ježíš naplnil předobraz všech zvířecích obětí. A zároveň je ukončil.[98] Učinil je zbytečnými. Teď zemřel člověk bez hříchu za naše hříchy. Dokonalý za hříšníky. Naše hříchy, přestoupení a nepravosti, naše nespočetná provinění proti Bohu a lidem, naši neposlušnost – to vzal na sebe. Jako by to sám udělal. A odstranil to navždy.[99] Do své smrti. Na kříži nesl břemeno našeho hříchu a našich hříchů. Tam na kříži Bůh odsoudil, ba soudil hřích v osobě svého Syna.[100] Jeho smrt tedy nebyla jako smrt jiných ukřižovaných. *Zde zemřel někdo smrtí hříšníka, ačkoli hříšníkem nebyl. Jako oběť obtížená našimi hříchy a nespravedlnostmi. Být ztotožněn s hříchy celého světa je nesnesitelný děj. Snést v sobě odsouzení hříchu za druhé nelze srovnat s žádnou bolestí a žádnou zkušeností světa.*[101] Je to jedinečný děj. V krajně nelidském prostředí traumatického ukřižování. To byla ta cena. Na tomto kříži mezi dvěma jinými kříži se odehrálo největší utrpení všech dob.

Toto utrpení je zárukou, že budoucnost je v rukou Syna člověka. Hloubka utrpení, které Bůh sám vzal na sebe, zůstává tajemstvím. Sám Bůh vytváří jediné možné řešení: jedinečnou oběť svého Syna. Ta naplňuje to, co bychom nikdy nemohli vzít zpět ani vykonat.

Ježíšovo vydání se jako oběť za nás a pro Boha je důkazem a základem, výchozím bodem bezmezné lásky, štědrosti a přízně vůči nám.

Kristus, který zemřel, mrtvý Kristus, nám nepomůže.[102] Zůstávala ta všechno rozhodující otázka: *Přijal Bůh oběť svého Syna doopravdy?*

Ano! Vzkřísil ho. Ježíšovo vzkříšení je víc než zázrak. Víc než vykřičník. Prohlašuje, že Bůh tuto jedinečnou oběť s radostí přijímá a teď může hříšníky

96. 1. Korintským 15,3
97. Jan 1,29.36; 1. Petrův 1,18-21
98. Židům 7,27; 9,26.28; 10,10.14
99. Židům 8,12; 10,17; Micheáš 7,19
100. Římanům 8,3
101. Římanům 8,3; 2. Korintským 5,21
102. 1. Korintským 15,17

prohlásit za spravedlivé.[103] Znamená to, že bezpodmínečně prokazuje milost a odpouští. A činí hříšníky spravedlivými.[104] Jako by nikdy nezhřešili.

Potřebuje Bůh oběť?

O Kristově kříži lze přemýšlet donekonečna. Ptali jste se už také: Potřebuje Bůh oběť? Nebo: Jak je možné, že Bůh lásky požaduje oběť, která by uchlácholila jeho hněv?

Nejprve by nám mělo být jasné, *že oběť jsme potřebovali my*. Ne Bůh. Problém jsme měli my. Ne Bůh. Zhřešili jsme a museli bychom přinést oběť, která očišťuje od hříchu, oběť k nápravě. Neboť očištění od hříchu je něco, za co odpovídá ten, kdo přestoupil zákon. *Ale jediný, kdo může situaci napravit, je sám Bůh. Platí cenu. Aby obnovil vztah s Bohem. Tím, že je připraven a ochoten odpustit. To je to, co Bůh dělá v Ježíši.*

I já jsem se ptal, zda to nejde bez krvavé oběti. Především bez strašné Ježíšovy smrti na kříži. V zahradě Getsemane se Ježíš krátce před svým ukřižováním modlí a prosí. Zděšený a otřesený. Prosí svého Otce, jemuž je přece všechno možné, zda by ho kříž nemohl minout. Aby kalich utrpení šel mimo něj. Ježíš však plní Otcovu vůli. Bez odporu jde vstříc falešnému odsouzení a událostem kříže.[105]

Slova v zahradě odpovídají na naši otázku: *Nebylo možné naplnit Boží vůli ke spáse bez kříže a bez Ježíšovy smrti.* Ano, Bohu je všechno možné – ale má svou cestu ke spáse. Je to jeho vesmír a jeho svět. On určuje pravidla a podmínky života. Potřebovali jsme zástupce. Potřebovali jsme osvoboditele, který vstane z mrtvých a strhne nás s sebou do života. Potřebovali jsme osvoboditele, který přemůže moc smrti – svou smrtí. Který vtrhne do pevnosti nepřítele, smrti, a rozbije pouta i brány.

Boží láska a Ježíšova láska jsou silnější než utrpení. Čeho se Ježíš tak nesmírně bál? Popravy Římany na kříži? Jistě. Ale také toho, že bude ztotožněn s naším hříchem. Že ponese náš hřích. Jako by sám byl jeho původcem a pachatelem. V tom spočívá to největší, pro nás nepředstavitelné. Něco, co toho dne nikdo z přítomných na Golgotě nepochopil ani netušil. *Na kříži se střetává bezmezná Boží láska a svatost, nespočetné hříchy světa, nenávist lidí a mocnosti temnoty. Ježíš to musí vydržet. Nést a snést. A vzít to s sebou do své smrti.*

103. Římanům 4,24-25; 1. Korintským 15,3
104. Římanům 3,21-26; 5,1.9
105. Matouš 26,36-46; Marek 14,32; Lukáš 22,39

Kdyby byla Boží vůle ke spáse možná bez kříže, tento konec na Golgotě by nebyl! Kříž jako bod obratu dějin zůstává paradoxem. Ale pro nás se ukazuje jako Boží moc a moudrost. Ještě jednou: To je jeho cesta.

Není to lidský výmysl. *Kříž Ježíše Krista je Boží odpovědí na zlomený svět. Křesťané, Ježíšovi následovníci, se za kříž nemusejí omlouvat. Zůstává skandálem.* Pro ty, kdo nevěří, ho nelze převést do přijatelné podoby nebo logiky.

Otázku, zda Bůh potřebuje oběť, aby se dal usmířit nebo aby jeho hněv ustal, lze zodpovědět takto: Všichni jsme pod Božím hněvem.[106] Boží hněv je zjevný[107] a ukazuje se v budoucím soudu.[108]

Bůh je však pomalý k hněvu.[109] Svůj hněv zadržuje. Bere zlo na sebe a vzdává se trestu. Odpuštění souvisí s nesením a snášením. Sám Bůh často snášel nespravedlnost svého lidu Izraele. Golgota je vrchol. Tam Bůh snáší hřích svého lidu a vzdává se odpovědi, kterou bychom dali my lidé, kdybychom byli všemohoucí. Bůh však mlčí. Nevyslyší modlitbu v Getsemane, nýbrž Ježíšovu modlitbu na kříži: *Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí.*[110]

Na kříži Bůh ukončuje svůj hněv. Zadržuje ho! Kříž je místo, kde Boží hněv nachází svůj konec. Ne místo, kde jeho oprávněný hněv plane, nýbrž kde hasne. Důkazem je jeho bezbranné vydání se. Jako ukřižovaný Bůh.

Skandál. Pro nás však tavení jádra, v němž mizí hněv a násilí. Vykrvácení moci hříchu a smrti.

Když v roce 1986 v Černobylu explodoval jaderný reaktor, hrozila ještě větší katastrofa. Pod rozžhaveným reaktorem byla nádrž plná vody. Kdyby do ní roztavená hmota vtekla, obrovský parní výbuch by uvolnil ještě mnohem více záření. Tři muži se přihlásili dobrovolně. Sestoupili do zamořeného, zatopeného sklepa. Tam ručně otevřeli ventily, aby voda mohla odtéct. Nepočítali s tím, že se vrátí živí. Přesto šli. Pro Ukrajinu, pro Evropu. Jejich nasazení katastrofu odvrátilo. Všichni tři přežili.

Tak se Ježíš nepředstavitelným způsobem stal za nás tím, co katastrofu způsobilo: hříchem.[111]

106. Jan 3,36; Římanům 3,5; Efezským 2,3
107. Římanům 1,18
108. Římanům 2,5.8; 5,9; Koloským 3,6; 1. Tesalonickým 1,10
109. 2. Mojžíšova 34,6; 4. Mojžíšova 14,18
110. Lukáš 23,34
111. 2. Korintským 5,21

Zlo přemožené dobrem

V Kristu nachází zlo svůj konec, protože ho bere na sebe. Snáší zlo lidí. Je ukřižován ve slabosti.[112] Ale Boží slabost je silnější.[113] Jeho lásku zlo nedokázalo uhasit. Přemohl zlo dobrem. Láskou k nepřátelům. Ta byla silnější a zvítězila! Zlo se vyřádilo, a přece prohrálo. Ve Vzkříšeném zůstává Boží ruka vztažena ke smíření.

Bůh vzal v Kristu, ve své sebeobětující lásce, naše násilí na sebe. Aby nás vykoupil z naší zvrácené, hříšné přirozenosti a ze srdce poznamenaného mocí, pomstou a odplatou.

Na kříži je Bůh přítomen jako ten, kdo zachraňuje a smiřuje.[114] *V Ukřižovaném.* Trojjediný Bůh – Otec, Syn a Duch svatý – vytvořil skrze kříž věčnou spásu.[115] Skrze Ježíšovu krev došlo k očištění od hříchu. Přikrývá naše hříchy.[116] Na kříži byl hřích jako moc odsouzen k smrti,[117] abychom mohli žít nový život. Aby nám byly nejen odpuštěny hříchy, ale aby byla zlomena i moc hříchu. Aby už neovládal náš život.

To je dobrá zpráva kříže. Trojjediný Bůh dělá na kříži sám v sobě všechno, co je nutné – pro nás!

112. 2. Korintským 13,4
113. 1. Korintským 1,25
114. 2. Korintským 5,19
115. Židům 9,14
116. 1. Janův 2,2
117. Římanům 8,3

Boží bezmezná moudrost a moc

Boží velikost se ukazuje v jeho pokoře. V lásce, která slouží a vydává se. Když Bůh v Kristu jde na kříž, nejedná proti své přirozenosti. Jedná tak, jaký je. Od Golgoty má jeho láska podobu: podobu kříže. Láska, která hledá dobro a vydává se. Je-li kříž největším zjevením jeho lásky, pak byl Bůh vždycky takový. A vždycky takový bude.

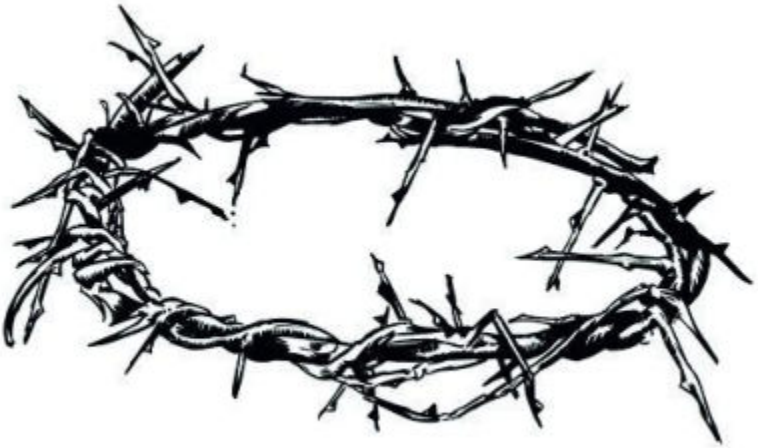
Na kříži Bůh ukazuje svou moudrost. A působí jako blázen. Na kříži Bůh ukazuje svou moc. A činí se bezmocným. Na kříži Bůh ukazuje svou krásu. A nechá se zohavit. Na kříži Bůh ukazuje svou lásku. Ztotožňuje se s následky našeho hříchu. Dál od Boha už člověk být nemůže. Právě tam se sklání.

Kříž je Boží moc.[118] To je úžasné. Když Bůh ukazuje svou moc, říká Pavel, vypadá to takto: Ježíš se vzdává výsad, které mu jako Bohu náležejí.[119] Stává se zranitelným člověkem. Bere na sebe vinu a hanbu právě těch lidí, kteří ho křižují. *Takto o moci nepřemýšlíme. Ani mnozí křesťané to nebrali vážně.*

Při slově moc myslíme na nátlak a násilí. Tak si lidé představují své bohy. Kříž ukazuje opak. Boží moc na kříži je ucházení se o naše srdce. Jeho úplně jinou povahou. Láskou, která se sama vydává.

118. 1. Korintským 1,18
119. Filipským 2,6-8

Byl ukřižován ve slabosti. Ale Boží slabost je silnější než síla lidí.[120] Ne podle zákonů moci, nýbrž podle zákona lásky! Lásky k nepřátelům.

Co nám kříž daruje

Kříž ukazuje, čeho jsme my lidé schopni. V naší vzpouře proti Bohu, ve vědomé či nevědomé anarchii našeho života.[121] Kde Bůh nemá místo. Nebo hraje jen vedlejší roli. *Ale i pro ty, kdo proti němu stojí jako nepřátelé, je Bůh z hloubi srdce ochoten zajít tak daleko, že vydá svého Syna na smrt.*[122] Aby nepřátelství obrátil ve smíření a pokoj.

Aby nás osvobodil od smrti a hříchu, zemřel jediný Bezhříšný a znovu ožil. Bůh na nás přenáší, co udělal Kristus. *Jeho smrt je naše smrt a jeho vzkříšení je naše. S ním jsme zemřeli a vstali z mrtvých!*[123] Na kříži se s námi ztotožnil. Jsme s Kristem sjednoceni. Jeho smrt je naše smrt. Konec našeho starého hříšného a ztroskotaného života. A jeho vzkříšení je naše vzkříšení.

120. 1. Korintským 1,25; 2. Korintským 13,4
121. 1. Janův 2,15-17; 3,4
122. Římanům 5,6-10
123. Římanům 6,1-14; Efezským 2,1-10; Koloským 2,11-14; 3,1-4

Z duchovní smrti[124] vzkříšeni k novému, věčnému životu. Nový začátek je možný jen skrze kříž, skrze Krista.

Kdyby chtěl Bůh odstranit ze světa hřích a zlo, musel by odstranit ze světa lidi. Neboť hřích není část nás, kterou by bylo možné izolovat a vyoperovat. Jsme hříšníci skrz naskrz. Bůh však nechce smrt hříšníka![125] V jeho smrti zemřel náš starý život bez Boha. Pohřben v jeho smrti. K novému životu jsme vzkříšeni.

Kříž – bláznovství

U kříže se cesty rozcházejí. Pro jedny je bláznovstvím. Zachránce světa, který v mukách umírá na kříži, nemůže přinést Boží království ani záchranu. Žádné náboženství světa neoslavuje svého zakladatele za to, že potupně odešel ze života.

Ale pro ty, kdo věří, je to to největší: Boží moc a moudrost. Kříž pro ně znamená spasení, smíření, odpuštění, svobodu.[126] Jen Bůh může v člověku toto poznání kříže způsobit.

Bez pohoršujícího kříže není evangelium dobrou zprávou. Jen s křížem je Boží mocí ke spáse. K záchraně. Jedině Ukřižovaný se nám stává moudrostí od Boha, spravedlností, svatostí a vykoupením![127] Je to Boží moudrost, že skrze smrt, veřejnou popravu, vytváří velikou spásu:

- *vítězství a osvobození, změna moci*[128]
- *očištění od hříchu*[129]
- *smíření*[130]
- *odpuštění*[131]
- *věčný život*[132]
- *výkupné*[133]
- *vykoupení*[134]
- *uzdravení*[135]

124. Lukáš 15,32
125. Ezechiel 18,23.32
126. 1. Korintským 1,18.23-24
127. 1. Korintským 1,30
128. Skutky 26,18; Koloským 1,12-13; 2,15; Židům 2,14-15
129. Římanům 3,24-26; 8,3.32-34; Galatským 3,13; Efezským 5,2; Židům 2,17; 1. Janův 2,2; 4,10
130. Římanům 5,10; 2. Korintským 5,18-20; Koloským 1,20-22
131. Skutky 2,38; Efezským 1,7; Židům 10,18
132. Jan 3,14-16; 6,51-56
133. Matouš 20,28; Marek 10,45; Skutky 20,28; 1. Korintským 6,20; 1. Timoteovi 2,5-6
134. Efezským 1,7; 5,25; Titovi 2,14; Židům 9,12; 1. Petrův 1,18-19; Zjevení 1,5-6; 5,9

- *největší důkaz lásky*[136]
- *vzor*[137]
- *jednota*[138]

I pro křesťany je Boží moudrost někdy příliš vysoká. Rozhodující není, co z kříže chápou a čemu věří. Mnohem důležitější je, aby důvěřovali Bohu, který skrze kříž daruje světu záchranu. *Nezachraňuje poznání, nýbrž víra v to, že tam někdo za nás všechno napravil.*

Důvěřujete Bohu, který se s námi setkává v kříži?

Zpátky domů

Kdo důvěřuje ukřižovanému Kristu, bude zachráněn. Pro toho se všechno mění. Toho jako ztraceného syna a ztracenou dceru přijme do náruče nebeský Otec. Ten se stane synem a dcerou Boží.[139] Za křížem čeká veliké bohatství Otcova požehnání.[140] Se svým Synem nám daruje všechno.[141] Skrze kříž nás Ježíš vede zpátky k Bohu.[142] Zpátky k jeho otcovskému srdci.[143] Zpátky do společenství s ním.[144]

Dobrovolně zaujal naše místo. Se všemi důsledky. Neboť mzdou, následkem našeho hříchu, je smrt.[145] Tak zemřel spravedlivý za nespravedlivé. Jako náš zástupce.

Už jste přišli domů? Ještě váháte? Otec vás každý den vyhlíží. Čeká na vás!

Evangelium Boží milosti

Vydržíte ještě číst tak často, že jsme všichni hříšníci? Není tím člověk právem pobouřen? Věřte mi: Nejde o to, abychom byli očerňováni. Tuto diagnózu stanovuje Bible. Mluví pravdu. *A ta nás osvobozuje.*

Poznat a uznat, že jsme hříšníci, znamená: Důkladně jsme to pokazili. Nedá se to opravit. Neexistuje východisko. Naše situace je dramatická. Smrti

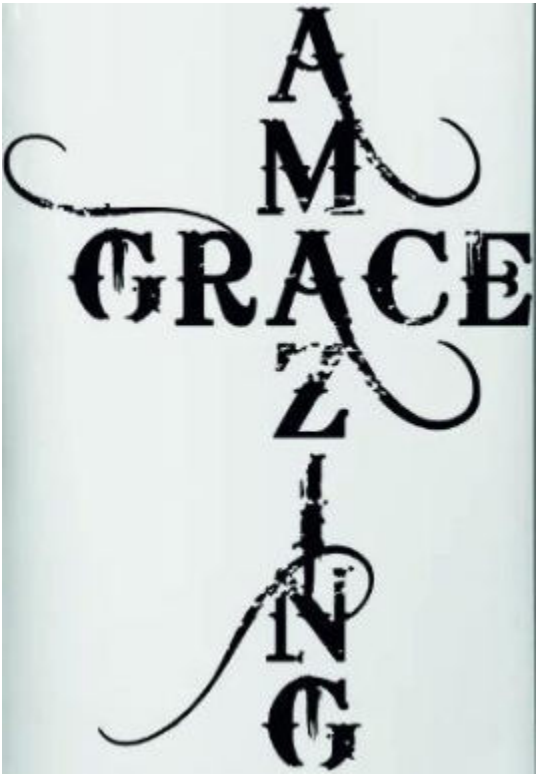
135. Izajáš 53,5; 61,1; Lukáš 4,18-19.23
136. Jan 3,14-16; 10,11; 15,13; Galatským 2,20; 1. Janův 3,16; 4,10
137. Efezským 5,2; Filipským 2,5-11; 3,10-11; 1. Petrův 2,21-24; 1. Janův 3,16
138. Jan 11,52; 12,24; Efezským 2,16
139. Římanům 8,14.19.29; Galatským 4,6
140. 2. Korintským 8,9
141. Římanům 8,32
142. Židům 10,19-22; 1. Petrův 3,18
143. Lukáš 15,11-24; Efezským 2,13.18
144. 1. Janův 1,3-4.7
145. Římanům 6,23

neunikneme. Jestliže byl kříž na Golgotě a Ježíšova strašná smrt nutný k tomu, aby nás z naší situace vysvobodil, pak si trochu dokážeme představit, jak osudná musí být naše situace. Ujišťuji vás, že to pochopíte teprve tehdy, až poznáte Zachránce. Až budete na bezpečné straně.

Možná znáte příběh o jezdci, který přejel zamrzlé Bodamské jezero. Aniž o tom věděl.[146] Když dorazil na druhý břeh, řekli mu, odkud přijel. Zděšeně se zhroutil. Uvědomil si smrtelné nebezpečí na zamrzlém jezeře. Přesně tomu odpovídá situace, kdy se nad člověkem otevře nebe a Boží milost mu zazáří do srdce. Když uslyší slova: *Milostí zachráněni!*[147] Člověk se ohlédne a ptá se: Kde jsem byl? Nad propastí! Ve smrtelném nebezpečí. Největší bláznovství, jaké jsem mohl udělat. Byl jsem odsouzen k záhubě, a teď jsem v bezpečí. Budete se ptát: Žijeme opravdu v tak velkém nebezpečí? Ano, žijeme na prahu smrti, odsouzeni k záhubě.

Existuje záchrana: Podívejte se na našeho Vykupitele! Na kříži! Obtíženého vašimi hříchy. Náš ztracený, propadlý život byl v Kristu přibit na kříž. Abychom se ho zbavili. Kdo touto zprávou není otřesen, ještě nepochopil Boží slovo. Ne ztracený, nýbrž zachráněný může pochopit, že je hříšník. *Poznání, že je člověk hříšník, se promění v radost ze spásy, když do srdce člověka nečekaně pronikne Boží milost.*

146. Podle balady „Der Reiter und der Bodensee“ od Gustava Schwaba (1826).
147. Efezským 2,1-10

Pravda o nás samých a Boží milost nás osvobozují![148] Možná tu píseň znáte a máte rádi její melodii. Ale dávejte dobrý pozor na text, který naše téma vystihuje:

Amazing Grace how sweet the sound! That saved a wretch like me! I once was lost, but now am found; Was blind but now I see.

Úžasná milost, jak sladký zvuk, která zachránila ubožáka jako já! Kdysi jsem byl ztracen, ale teď jsem nalezen, byl jsem slepý, ale teď vidím.

To je první sloka té písně. Píseň složil bývalý obchodník s otroky (John Newton, 1779), který našel Krista jako svého Vykupitele. Nebo lépe: kterého Kristus našel.

148. Jan 8,32

Milost od začátku až do konce

Ježíš mluvil slova milosti.[149] Ne taková, která odsuzovala a ničila. Nýbrž která pozvedala, dodávala odvahu, darovala odpuštění. Evangelium proto nemůže být nic jiného než dobrá zpráva o milosti.[150] *Milost je to, že se Věčný k nám lidem sklání a obrací, ačkoli jsme se k němu otočili zády.* Milost, kterou nelze vynutit, ale která je darována svobodně a ochotně.

Milost nás zachránila. Nemohli jsme Bohu nic nabídnout. Protože nejsme schopni žádné nápravy. Mohli jsme jen nahlédnout a přijmout, kdo jsme. A kdo je Bůh. *Uznat Boží spravedlnost znamená uznat, že my spravedliví nejsme.*

Bůh je spravedlivý soudce.[151] V našem dnešním právním systému soudci odsuzují porušení zákona a ukládají tresty a sankce na základě zákonů. Trestné činy však nesměřují přímo proti soudci. U Boha je to jinak: Proti němu, našemu Stvořiteli – který je také naším soudcem – jsme se provinili.[152] Co můžeme očekávat?[153]

Je to však soudce, kdo udělal všechno, aby odsouzení odvrátil.[154] *Ve své lásce a zachraňující spravedlnosti se s námi setkal v Ježíši. V jeho životě a v jeho smrti.* Jeho oběť na kříži, Ježíšova krev, přikrývá náš hřích navždy.[155] To platí pro všechny, kdo evangelium přijímají pro sebe a věří[156] tomu, co pro ně Bůh udělal.[157]

To je Boží milost.[158] Když je od nás odvráceno spravedlivé odsouzení. Protože na naše místo nastoupí jiný. Nese naše hříchy a naše hříšné bytí do své smrti.[159]

Milost je také dostat darem něco, co jsme si nezasloužili. Milost, která nám nezaslouženě daruje ještě mnohem, mnohem víc.[160] To je ten Bůh,[161] který je zvěstován v evangeliu milosti.[162]

---

149. Lukáš 4,22
150. Skutky 20,24
151. Skutky 10,42; 17,31; Římanům 2,3.16; 3,6; 14,10; 2. Timoteovi 4,1; Židům 10,30; 1. Petrův 1,17; 4,5; Zjevení 11,18; 20,12
152. Římanům 3,23
153. Lukáš 18,13
154. Jan 3,17
155. 1. Janův 1,7; Zjevení 1,5-6; 5,9-10; Židům 9,12-15
156. Římanům 1,16
157. Římanům 5,8-10
158. Jan 1,14-17; Římanům 5,9.15; 2. Korintským 8,9; Efezským 1,7; 2,5.13; Titovi 2,11
159. 1. Tesalonickým 5,10; Titovi 2,14; 1. Janův 2,2; 3,16; 4,10; 1. Petrův 2,24; 3,18
160. Lukáš 15,22; Efezským 2,7
161. 1. Petrův 5,10
162. Micheáš 7,18

Evangelium milosti se liší od všech náboženství. I od křesťanského náboženství. *Milost je konec všeho náboženství.* Tam, kde je člověk povinen konat dobro. Povinen podávat výkon, aby za to byl odměněn spásou nebo věčným životem. V Ježíši je tento výkon za nás splněn. V Ježíši je nám darováno všechno. Sami to nedokážeme. *Milost je zdarma, je svobodná a nelze si ji zasloužit.* Některým stojí v cestě jejich vlastní, často nevědomá pýcha. Je těžké přijmout ve víře tento velký dar milosti. Jsme prostoupeni principem výkonu. Je to průlom, osvobození, když člověk milost přijme a už nedůvěřuje sobě a svému výkonu. A když se před Bohem a lidmi neodvolává na to, co dobrého vykonal.

> *Evangelium je nezaměnitelné. Je skandální. Protiklad všech náboženství a nabídek spásy. Prohlašuje: Všichni jsou hříšníci. Ukřižovaný je naše záchrana. Vykoupení existuje jen jako nezasloužený dar milosti. Zdarma. To je Boží moudrost.*

Milost člověk nepřijímá jen v tom okamžiku, kdy o ni Boha poprvé prosí. Milost ho od té chvíle provází v každé hodině jeho života. Milost je poznávacím znamením křesťanství. Bez ní nejde nic. Milost naplňuje a obklopuje následování ze všech stran. Milost nás nese. Ne požadavky nějakého zákona nebo otrokáře. Milost nepožaduje, daruje se. Následování funguje z milosti. Jako obdarovaní, kteří stále přijímají. Milost obklopuje začátek i poslední den následování. Bez ní si nelze věrnost a následování představit.

Bůh je láska

O kom by se dalo říci, že celá jeho bytost je láska? Radikální, nesobecká a sebeobětující láska. Setkali jste se už s někým takovým? Já ne, i když znám dobré a příkladné bližní.

O Bohu se to říká. *V Ježíši máme důkaz, že tato transcendentní, nadsvětská a věčná láska opravdu existuje. A že se ukázala v našem světě. Zasloužili jsme si poznat takového Boha?*

Právě šlo o Boží milost. Je milostivý. Boží vlastnost, která znamená naši záchranu! Proč je ale milostivý? Protože je láska sama.[163] Zdrojem milosti je jeho láska, která k nám proudí jako řeka a ustane teprve tehdy, když dosáhne nejhlubšího místa.

Vždycky byl láskou. Láska má protějšek, aby mohla milovat. Otec miloval Syna,[164] dříve než existoval vesmír. Ve věčné lásce, obrácené jeden k druhému, tu byli Otec, Syn a Duch, trojjediný Bůh. Bez počátku. Nebyl osamělý ani sám. Je víc a větší, než si dokážeme myslet. *Stejně tak jeho láska.*

163. 1. Janův 4,7-11
164. Jan 17,24

Vyjdeme-li z toho, že hloubku lásky člověka lze měřit tím, co je ochoten obětovat pro toho, koho miluje, pak je láska, která se vyjadřuje v příběhu evangelia, nesrovnatelná. *Je to příběh Boha, který byl z nevyzpytatelné lásky ochoten zajít až do krajnosti.* Aby zachránil a obnovil lidi, kteří se sami učinili Božími nepřáteli.

Z lásky k nám zašel svatý Bůh až do krajnosti. Syn nesl náš hřích.[165] Prožil opuštěnost od Boha, která je v hříchu obsažena. Proto Ježíš na kříži volal: *Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?*[166] Dál Bůh zajít nemůže. Víc než na Golgotě dát nemůže. *Proto je kříž největším Božím zjevením.* Žádný příběh nevypráví o milujícím, který dává víc. A to pro lidi, kteří si to nezasloužili.[167]

Jak lze tuto lásku pochopit nebo vysvětlit? Naše společnost tento pojem často používá. Přímo inflačně. Co tím ale přesně myslí? Lásku, která každého přijímá takového, jaký je. Bezpodmínečně. Lásku, která nesoudí a neodsuzuje. Která všechno toleruje, hledá harmonii. Nemá žádná očekávání. Je romantická a sentimentální.

Odpovídá tento popis pojmu lásky v Bibli?

Představme si, že by tomu tak bylo. Bůh by toleroval všechno, co lidé dělají. Nekritizoval by a nesoudil. Kam by to vedlo a jak láskyplná je taková láska doopravdy?

Kdo věří, že nás Boží láska přijímá takové, jací jsme, zapomíná, že jsme hříšníci. Zapomíná, že dnes nežijeme tak, jak chce Bůh a jak by to pro nás bylo nejlepší. Vžijte se do role rodičů. Možná jste matka nebo otec. Představte si své dítě, které dospělo. Dělá věci, které nejsou dobré. Věci, které škodí jemu samému i druhým. Navíc s vámi přerušilo kontakt. Nenávidí vás a dělá vám neopodstatněné výčitky.

Zůstává vaším dítětem. Nepřestanete ho milovat. Ale zlo v jeho životě odmítáte. Zlobíte se a jste smutní, že je to tak, jak to je. Nikdy byste špatné neschválili. I v naší lidské zkušenosti jsou láska a odmítnutí něčím, co k sobě nějak patří. *Je to láska, která zlo odmítá a odsuzuje.*

Mohli bychom říci, že nás Bůh musí přijmout takové, jací jsme, abychom zůstali takoví, jací jsme? Má Bůh opravdu přijmout náš způsob života, i když pod ním druzí trpí nebo utrpí škodu?

Jako omezení, v mnoha ohledech nesvobodní lidé toužíme po světě, v němž jsou pokoj a spravedlnost normální. *Co myslíme, jak velice po tom touží ten, kdo stvořil zemi a lidi? Kdyby se Bůh nehněval na nenávist, nespravedlnost, na násilí a bídu, kterou hřích působí lidem stvořeným k jeho obrazu, pak by nebyl*

165. 2. Korintským 5,21
166. Marek 15,34
167. Římanům 5,8

milujícím Bohem. Jen nezúčastněným divákem. Kdyby Bůh hřích, zlo lidí, neodsuzoval a nesoudil, pak by ho přijal, omluvil a schválil. *Jeho reakcí na ničivou moc hříchu bude vždycky hněv a soud.*

Boží láska je *svatá láska*. Je jiná, než čemu pod tím často rozumíme. Je božská, bezmezná, bezpodmínečná. Je čistá. Ne nečinná, romantická, sentimentální, nýbrž láska zachránce se silnou vůlí.

Boží láska nevylučuje jeho hněv a jeho soud. Díky Bohu. Nedostáváme hodného Pánaboha, který nás bere takové, jací jsme, protože s tím musí být spokojený. Bůh Bible nás chce proměnit, láskou vytáhnout ven, přitáhnout k sobě. *Miluje hříšníka dřív, než se změní. Miluje ho uprostřed jeho hříchu.*[168] Ale chce ho proměnit, posvětit, učinit podobným Ježíši.

Neviditelný svět – mocnosti temnoty

Vraťme se ještě jednou k ukřižování. Měly na něm rozhodující podíl také neviditelné, zlé mocnosti. S nimi se Ježíš setkával za svého života. Jako silný osvoboditel![169] Démony, tedy nečisté duchy, vyháněl a zaháněl je na útěk. Tím prohlašoval, že jejich moc končí. Evangelium má s těmito mocnostmi konkrétně co dělat. Víc, než si mnozí myslí.

Kdo jsou tyto mocnosti a proč chtěly Ježíšovu smrt? Před stvořením země a lidí stvořil Bůh anděly.[170] Někdy se nazývají syny Božími.[171] *To je jeho nebeská*

168. Jan 3,16; Římanům 5,8; 2. Korintským 5,14; Efezským 2,4-5; Titovi 3,4-5; 1. Janův 4,7-10
169. Marek 3,27
170. Jób 38,4-7; Žalm 148,2.5; Koloským 1,16
171. Jób 1,6; 38,7; Žalm 82

rodina. Různí andělé v různých hierarchiích, s rozličnými úkoly. Bůh je stvořil pro sebe, aby s nimi vládl vesmíru. Jsou jeho služebníky.[172]

Stejně jako my lidé měli i oni svobodu zůstat věrní svému Stvořiteli. Část andělů se rozhodla jinak. Pro existenci bez Boha.[173] Jejich vůdcem byl ďábel, satan.[174] Když v neviditelném světě došlo k této revoluci, Bůh je nezničil. Od té doby pracují tito andělé a synové Boží pod satanovým vedením proti všemu, co Bůh dělá.[175] Proti nim stojí andělé, kteří zůstali věrní.[176]

Mocnosti a lidé

Po stvoření člověka je svůdce a vrah lidí[177] okamžitě na scéně.[178] Satan, ten starý had,[179] svede první lidi k tomu, že přestanou Bohu důvěřovat a začnou pochybovat o jeho dobrotě.

Satan záviděl lidem, kteří byli stvořeni k Božímu obrazu. Chtěl jen ničit. Zabránit tomu, aby Bůh měl na zemi rodinu lidí. Chtěl lidi pro sebe. Ne jako dobrý otec, nýbrž jako otrokář a tyran. Tato loupež se mu podařila. Od události v rajské zahradě už člověk není v Boží blízkosti.[180]

Ve vývoji dějin lidstva je vidět vliv těchto neviditelných mocností. Nepřehlédnutelně v nespočetných modlářských kultech všech národů, zčásti až dodnes.[181] *Nový zákon ukazuje, že lidé bez Boha a odděleni od Boha jsou v duchovním zajetí a spoutanosti ďáblem.*[182] *Navenek to není vidět. Lidé to sami nevnímají. Cítí se svobodní.* Kdyby měli možnost nahlédnout do neviditelného světa, který nás obklopuje a je uprostřed nás, otevřely by se jim oči. Jejich myšlení o Bohu, o sobě samých a o evangeliu je zatemněno.[183] Svět je skutečně stále satanovým královstvím.[184] Ježíš ho nazývá vládcem tohoto světa.[185] Pavel

172. Žalm 104,4; Daniel 6,23; Matouš 1,20.24; 16,27; Lukáš 2,13; Skutky 8,26; 10,7; 12,8; Židům 1,7; 13,2
173. 2. Petrův 2,4; Judův 6
174. Matouš 25,41; Efezským 2,2; 1. Janův 3,8; Zjevení 12,7-9
175. Římanům 8,38; 2. Korintským 11,14; 12,7; Efezským 6,10-17; Zjevení 12,13; Zjevení 13
176. 1. Timoteovi 5,21; Zjevení 5,11; 7,11; 12,7
177. Jan 8,44; 1. Janův 3,8.12
178. 1. Mojžíšova 3,1-7; 2. Korintským 11,3-4
179. Zjevení 12,9
180. 1. Mojžíšova 3,23-24
181. 1. Korintským 10,20-22
182. Skutky 26,18; Efezským 2,1-3; Koloským 1,13
183. 2. Korintským 4,3-5
184. Matouš 4,8-10
185. Jan 12,31; 14,30; 16,11

ho dokonce nazývá bohem tohoto světa.[186] Má velkou moc a ničivý vliv na dění ve světě. Jinak lze stav světa sotva vysvětlit. Skutečnost, že sám člověk je zlý, to činí horším a bezvýchodnějším.[187]

Mysleli byste si, že neviditelný svět je tak skutečný? A že s námi má tolik společného?

Evangelium a mocnosti

Když přišel Ježíš, vtrhlo Boží království do světa, do výsostného území zlých mocností. To byl začátek konce ďábla a jeho andělů. Boží velký plán vstoupil do akce. Když Ježíš chodil po Galileji, démoni věděli, s kým mají co do činění.[188] Na rozdíl od lidí. Znali ho z neviditelného světa. Byl jejich Stvořitelem.

Bezprostředně po Ježíšově křtu se mu satan postavil na poušti, aby ho pokoušel. Nabídl mu říše světa, kdyby se mu Ježíš poklonil. Satan hledá svou čest, své uctívání. To je jeho podstata.[189] Ježíš mu však odolal. Na rozdíl od Adama v Edenu.[190]

Také své učedníky Ježíš zmocnil, aby měli autoritu nad démony a vyháněli je.[191]

Ne, to nejsou hororové příběhy, žádné čistě psychické jevy, nýbrž skutečnost všedního dne. Tam se takové mocnosti projevují. Tím víc tam, kde se jim člověk aktivně otevírá a vydává.

Mocnosti a Boží plán spásy

Boží plán spásy byl ďáblovi i lidem neznámý. Navzdory mnoha proroctvím Starého zákona byl jen těžko rozpoznatelný.[192] Ani učedníci mu nerozuměli. Příchod Syna Božího jako člověka, bez moci, bez trůnu, mocnosti mátl. Jejich jedinou možností v této situaci bylo zmanipulovat lidi k tomu, aby Ježíše zabili.[193] Neboť jako člověk byl zranitelný a smrtelný. Proto měly jen jeden cíl:

186. 2. Korintským 4,4
187. Marek 7,20-23
188. Marek 1,23-24; 3,11; 5,7
189. Matouš 4,1-11; Lukáš 4,1-13
190. Římanům 5,12-21
191. Marek 6,7
192. 1. Korintským 2,6-9
193. Lukáš 22,53

jeho smrt. Dosáhly ho! Ale zmýlily se. Neboť jeho smrt byla jeho vítězstvím.[194] Jeho smrt byla pro nás lidi kosmickou změnou moci.

Jeho smrt je výkupné, aby byli lidé osvobozeni z moci temnoty. Jeho smrt přinesla lidem milost a odpuštění. Osvobození. Obrazem toho je tehdejší trh s otroky. Vykoupení znamenalo být vykoupen z otroctví a propuštěn na svobodu. Jeho vzkříšení a vyvýšení na Boží trůn jsou dveřmi ke svobodě z otroctví hříchu, smrti a ďábla.

Potřebovali jsme odpuštění našich hříchů a osvobození z moci hříchu. Obojí je nám darováno skrze kříž.

Ďábel nezná milost. Sám Boží milost nezakouší,[195] a vůči lidem žádnou milost nezná. Je mu svou podstatou cizí. Jeho vzpoura proti Bohu z něj udělala naprosto zatrpklou bytost.

Teď sedí na Božím trůnu člověk. Pro nás lidi. A my jsme s ním sjednoceni.[196] Jsme v Kristu![197] Mocnosti jsou poraženy. Jejich čas vypršel. Jejich dny jsou sečteny. Ale ještě se vzpírají a vedou prohraný boj, aby evangelium zastavily. Denně tyto mocnosti vidí, jak jsou lidé osvobozováni. Každý, kdo uvěří evangeliu, jim připomíná, že Boží plán spásy dojde k cíli. *Bůh bude mít svou rodinu ze všech národů země.* Skrze Ježíše, na jehož smrti měly rozhodující podíl. Na Golgotě, kde Ježíš zemřel, si takřka samy, aniž to věděly, vykopaly vlastní hrob.

Dlužní úpis, obžaloba, na kterou se odvolávají mocnosti nepřátelské Bohu i lidem, je přibit na kříž a vymazán.[198] Skrze kříž mocnosti odzbrojil a tam je vystavil na pranýř. Kristus, Vzkříšený, je teď Pánem vesmíru.[199] *Dobrá zpráva zní: Je Pánem nad všemi a nade vším. Kdo věří v Krista, je osvobozen.*[200] *Přichází domů do Božího království.*

Evangelium je Boží dobrá zpráva, že si své lidi bere zpátky a chce mít svou rodinu. Osvobozenou od smrti a od zlých mocností. Je to radostná zvěst, že to všechno umožnil Ježíš smrtí na kříži. Ježíš přišel, aby zmařil skutky ďábla.[201] S ním přišla Boží vláda lásky. Jsme zachráněni a přeneseni do jeho království lásky.[202]

194. Židům 2,14
195. Židům 2,16
196. Efezským 2,6
197. Římanům 8,1; 1. Korintským 1,30
198. Koloským 2,14-15
199. Matouš 28,18
200. Jan 8,33-36; Římanům 6,7.18.22
201. 1. Janův 3,8
202. Koloským 1,13-14

Triumf kříže

Ve slavnostním triumfálním průvodu vjížděli římští vojevůdci do Říma. Poražení vůdci byli vedeni v řetězech s nimi. Před popravou byli veřejně vystaveni na odiv. Tak popisuje Pavel neodolatelnou moc kříže nad vládami a mocnostmi z oblasti panství vládce tohoto světa.[203] Odzbrojeny a zostuzeny. Jejich síla je pryč.

Ukřižovaný osvobozuje od magických sil neviditelného mezisvěta. Satan je odsouzen. Jeho moc je zlomena. Nad Ježíšovými lidmi už nemá žádnou moc.

Boží plán spásy je jako dlouhá šachová partie. Výsledek je nejistý, dokud jeden z hráčů neudělá tah, o kterém znalec ví, že hra je teď rozhodnuta. I když se hraje dál. Takový je boj mezi světlem a tmou. Rozhodující tah králem je udělán. Králem s trnovou korunou na kříži na Golgotě. Vítězství je dokonáno.

Činnost protivníka je už jen ústupový boj. Zbývá mu málo času. Jeho konec je rozhodnutá věc.

Kříž s křížem se stává triumfem kříže!

Svoboda je možná

Buďte si proto jisti: Patříte-li k Ježíši, démoni musí utéct! Pokud jste se zapletli s čarodějnictvím a okultismem, s duchy a anděly, existuje svoboda. A odpuštění.

Tyto mocnosti vás nechtějí pustit a chtějí každý pokus o osvobození udusit v zárodku. Modlete se k Ježíši Kristu – volejte jeho jméno! Vyhledejte křesťany, kteří se za vás budou modlit a pomohou vám.

Nahlas se zřekněte všeho, co vás s tímto okultním světem spojuje.

Zbavte se všeho, co vás s těmito magickými, okultními věcmi spojuje. Přerušte každý kontakt s lidmi, kteří vás do takových praktik a vztahů uvedli.

Neviditelný svět je mocná skutečnost, kterou nelze podceňovat. Ale Ježíš je silnější.

Evangelium pokoje

Petr zažil, jak jeho Mistr zvěstoval pokoj.[204] Ježíš přinesl pokoj Židům i národům, tedy těm, kdo Židy nejsou. A mezi těmito dvěma. Pokoj je

203. Koloským 2,15
204. Skutky 10,36

ústřední a podstatnou stránkou evangelia.[205] *To je Boží šalom. Tak zní to slovo v hebrejské Bibli. Boží srdce je velké a široké. Z tohoto srdce přichází pokoj. Znamená být celý, být zdravý, být neporušený, být zachráněný. Evangelium přivádí lidi k pokoji s Bohem.*[206] *To znamená smíření s Bohem a konec každého nepřátelství.*[207]

Evangelium přivádí k jistotě, že nás Bůh přijal za své dítě. Tato jistota je zakotvena v Bohu. V tom, co je a co udělal. Na tomto základě se v srdci šíří skutečný, trvalý pokoj. Klid místo neklidu. Pokoj místo nepokoje a strachu.

Náš svět plný válek a sporů, ve velkém i v malém, potřebuje pokoj.[208] Nejen nepřítomnost války, nejen příměří, nýbrž pokoj, který lidi svádí dohromady a sjednocuje.[209] Evangelium tvoří pokoj mezi lidmi. Tvoří nové společenství lidí, v němž vládne pokoj.[210] Nemohlo by být kázání kříže, kde Bůh jednou provždy pohltil lidské násilí, klíčem k pokoji světa? A nejprve v samotné církvi?

Chtějí-li lidé vědět, co je pokoj, měli by ho poznat u těch, kdo skrze evangelium přijali Boží pokoj. A vyzařují ho. Předávají ho dál. Jsou tvůrci pokoje. Pokud je to v jejich možnostech,[211] žijí v pokoji s každým člověkem.

Skrze Ježíše byly všechny věci smířeny s Bohem a znovu uvedeny do správného vztahu k němu. Za cenu jeho krve. Jeho smrtí na Golgotě. Kříž byl nutný, aby se pokoj s Bohem a Boží pokoj staly skutečností.[212]

Jak jste tento pokoj zažili? Co změnil ve vás, ve vašich vztazích?

Evangelium – splněné zaslíbení

Evangelium není Boží vylekaná nebo zoufalá reakce na dějiny lidstva, které se vymkly z rukou. Přichází z Božího srdce a je zaslíbeno před věčnými časy.[213] Proto není překvapením, že je hluboce zakořeněno už v hebrejské Bibli, tedy v první části Bible, ve Starém zákoně. Tam je zaslíbeno.[214] Popisuje se tam, jak Boží dějiny spásy směřují k bodu, který Bible nazývá *plností času*. K době, kdy Bůh poslal svého Syna.[215] Většina jeho současníků v Izraeli Ježíše jako naplnění zaslíbení nepoznala.[216] Ale dvanáct učedníků, apoštolové, to

205. Koloským 1,20; Efezským 2,17; 6,15
206. Římanům 5,1
207. Římanům 5,10; 2. Korintským 5,18
208. Titovi 3,3
209. Matouš 5,44; 1. Janův 4,19
210. Efezským 2,14-22
211. Římanům 12,18
212. Koloským 1,20
213. Římanům 16,25-27; 2. Timoteovi 1,9; Titovi 1,2
214. Římanům 1,1-3; Galatským 3,14-16
215. Galatským 4,4

brzy poznali. Ovšem teprve po Ježíšově smrti a vzkříšení. Jejich zvěstování evangelia ve Skutcích apoštolů a v jejich listech je plné citátů ze Starého zákona.[217] Příkladů je mnoho. Sám Ježíš řekl, že Písmo, Starý zákon, mluví o něm.[218] Na tomto místě tři krátké příklady ze Starého zákona a několik biblických míst.[219]

Už na prvních stránkách Bible, poté co lidé přestoupili Boží přikázání, je zaslíbení, které se nazývá *protoevangelium*: *A položím nepřátelství mezi tebe a ženu, mezi tvé símě a její símě: on ti rozdrtí hlavu a ty ho uštkneš do paty.*[220] Co bylo tehdy sotva rozpoznatelné, je ve světle Ježíše, jeho života a jeho smrti zřejmé. Ježíš přemohl ďábla tím, že zemřel![221]

O mnoho let dál na časové ose dějin lidstva se objevuje *Abraham* se svou ženou Sárou. Tito staří bezdětní manželé dostávají zaslíbení chlapce. Nejen proto, aby byli oba šťastní. Ne, v tomto chlapci, v Izákovi, mají být požehnány všechny národy země.[222] To je zaslíbení, které se naplňuje v Ježíši![223]

O staletí později se *David* stává králem Izraele. Muž podle Božího srdce. Ačkoli přestoupil Boží přikázání, zůstal Bohu vždy věrný a nikdy se neklaněl modle. Bůh mu slibuje syna, který měl mít věčný trůn.[224] To nebyl jen Šalomoun. Úplně se to naplnilo v Ježíši, Synu Davidově. V něm se naplňuje staletí stará předpověď. Král, přímý potomek z královské linie Davidovy, bude Mesiášem, králem Izraele. Navždy. A tak se to stalo.[225] Je teď na Božím trůnu a brzy bude viditelně pro všechny vládnout světu.

Nikdo nemůže o sobě říci, že o něm existuje tolik proroctví. Předpovědí je mnoho. Mnohé z nich se už přesně splnily. Celý Starý zákon ukazuje na Ježíše. *Starý zákon je nejdůležitějším svědkem evangelia Syna Božího.*

---

216. Skutky 13,27.32
217. Skutky 2,25-31; Římanům 1,17; 3,21-26; 4,17; 10,8-13; 15,9-13; 1. Korintským 2,9; 2. Korintským 6,2; Galatským 3,16; 1. Petrův 1,19; 2,6-9
218. Jan 5,39; 7,42
219. Žalm 16,8-10; 22; 31,14; 35,11; 69,5; Izajáš 9,1-6; 11,1; 35,4-6; 50,6; 53; Micheáš 5,1; Zachariáš 11,12; Daniel 9,25-26
220. 1. Mojžíšova 3,15
221. Židům 2,14; Římanům 16,20; Zjevení 12,9-11; 20,10
222. 1. Mojžíšova 12,3; 22,18; 28,14
223. Galatským 3,16
224. 2. Samuelova 7,12-16
225. Lukáš 3,23-31; 1. Mojžíšova 49,10; Jeremjáš 23,5-6; Žalm 132,11; Římanům 1,3; 2. Timoteovi 2,8; Zjevení 5,5

Naděje evangelia

Může-li ukřižovaný vstát z mrtvých, pak máme všichni naději! Je to jistá naděje, neboť jeden ukřižovaný pro nás vstal z mrtvých: Syn Boží. Vrátil nám naději!

Všichni máme naděje a sny. Udělejte si chvilku. Existuje pro vás budoucnost, kterou si přejete, vize něčeho, co je lepší než vaše nynější zkušenost? Naděje, o níž si přejete, aby se jednoho dne stala skutečností?

Evangelium otevírá nový obzor. Budeme žít! Navždy. Smrt nemá poslední slovo. Evangelium šíří naději.[226] Proto ho rád nazývám *evangeliem nového stvoření.* Slibuje, že to nezůstane tak, jak to je.[227] Bůh to s celým stvořením myslí vážně.[228] Nejde jen o lidi, ale o celou planetu. Boží království se na jedné straně skládá z lidí, kteří slouží králi. Ale existuje také místo, kde se toto království nachází. Tím místem je naše země.[229] Na tuto zemi, nepatrné zrnko prachu ve vesmíru, přišel Bůh v Ježíši.

Bůh ji stvořil. Je to jeho srdeční projekt: Všechno bylo velmi dobré.[230] Proto Bůh pro budoucnost nevymýšlí něco úplně jiného nebo nového. Ne, obnoví

226. 1. Petrův 1,3-4
227. Římanům 8,18-24
228. Jan 3,16
229. Zjevení 5,9-10
230. 1. Mojžíšova 1,31

zemi tak, jak má být. Jinými slovy: Učiní ji novou.[231] Na ní jednoho dne už nebude smrt, nemoc ani hlad.[232] Všechno, co člověk ničí, i rozpoutaná příroda, která člověku škodí, už nebude.[233]

Ve zlomeném světě bez naděje[234] je to evangelium naděje,[235] které slibuje věčné a neotřesitelné království.[236] Nové nebe a nová země se mají stát naším novým domovem.

Naděje je pevně zakotvena ve Vzkříšeném. V tom, který byl mrtev a žije navěky.[237] Prolomil moc smrti.[238] Skrze něj vyšel na světlo pravý život a nepomíjitelnost.[239] V Kristu jsme přijali jeho život vzkříšení jako svůj život, který už nikdy nezemře. A který už nemá nic společného s hříchem.[240] To je skutečný život a nevyčerpatelná síla nového stvoření. Ta už začala v životě Ježíšových následovníků.[241] Jsou znovuzrozeni k novému životu a k živé naději.[242] Už teď jsou v Kristu novým stvořením. Jednoho dne budou žít *v* novém stvoření.[243] Budou mít proměněné, nesmrtelné a slavné tělo.[244] Ale stále budou tou nezaměnitelnou osobností, kterou chtěl Bůh a kterou byli ve svém smrtelném životě.

Evangelium mluví o okamžiku, který Bůh stanovil.[245] Tehdy Ježíš znovu přijde, viditelně pro všechny lidi.[246] Ve veliké slávě a moci.[247] To bude den radosti pro všechny, kdo na něj čekají. Neboť tehdy začne věčná Boží vláda. Tehdy začne čas, který už nikdy neskončí. Až bude Bůh sám bydlet s lidmi.[248] Lidé uvidí Boha. A zažijí nepředstavitelnou radost.[249] Právě to, co věčný Bůh lásky, trojjediný Bůh, vždycky chtěl. Pak to bude dokonce ještě lepší, než kdy bylo. Nebe, sám Bůh, přijde na zem, aby viditelně bydlel se svými lidmi, se

231. Izajáš 65,17-19; 66,22
232. Zjevení 7,9-17; 21,1.4-5
233. Zjevení 7,16; 22,3
234. Efezským 2,12; 1. Tesalonickým 4,13
235. Efezským 1,18; Koloským 1,5.23
236. 2. Petrův 1,11; Židům 12,27-28; Daniel 2,44; 7,14.27
237. Zjevení 1,17-18; Jan 14,19
238. Židům 2,14-15
239. 2. Timoteovi 1,10
240. Římanům 6,9-10
241. 2. Korintským 5,17
242. 1. Petrův 1,3
243. 2. Petrův 3,13
244. 1. Korintským 15,35-58; Filipským 3,20-21
245. Skutky 17,30-31
246. Zjevení 1,7
247. Marek 8,38; 13,26
248. Zjevení 21,3
249. Zjevení 22,4

svou rodinou. Navždy. Budeme Božím obrazem tím, že budeme podobni Ježíši![250]

Země pak bude jediným, velikým, ba globálním rájem. Novým a lepším Edenem.[251] *Tam už pokušitel nikdy nepřijde. Pokušení k hříchu už nebude.*

Ani to nebude nudné, spíš napínavé. Čeká nás velké dobrodružství, protože budeme lidmi, jakými jsme vždycky měli být, a budeme jimi moci být.

Sen o Božím novém světě

Sněme na pár okamžiků o tomto Božím novém světě. Ačkoli o něm mnoho nevíme, všechno špatné, negativní, ničivé tam už nebude. Zároveň tam bude mnoho z toho, co jsme znali už na nynější zemi, tak jak ji Bůh stvořil.

Svět, v němž už není chudoba, hlad, boj o živobytí, strach z budoucnosti.

Žádné otroctví, žádný útlak, žádné násilí, žádná manipulace, žádná diskriminace, žádné ponižování, žádné zločiny, žádná válka.

Žádná nemoc, žádná smrt, a proto ani smutek, ani slzy – a jestli slzy, tak slzy radosti.

Žádné znečištění životního prostředí, žádné katastrofy. Žádná policie, žádní advokáti a soudy, žádné nemocnice, žádní psychiatři a psychologové.

Žádná nuda, žádné marné hledání smyslu, žádný pocit méněcennosti, žádný stud, žádná prázdnota, žádné ničivé závislosti a návyky, žádná zklamání!

Místo toho tam bude toto: pokoj, nesobecká láska mezi lidmi, dokonalá spravedlnost, úplné vzájemné přijetí, úcta a pozornost.

Místo, kde je všechno tak, jak má být. Místo kypícího života, rozmanitosti, pokroku, svobody, dobrodružství, tvořivosti, stále nových objevů, místo, kde je všechno stále nové a svěží.

Síla, životnost a motivace zůstanou navždy místo únavy, nechuti a vyčerpání.

Místo nepředstavitelné a rozmanité krásy, kterou člověk prozkoumává a zkoumá. Místo, kde člověk poznává nové lidi a slaví s nimi.

Místo, kde se čas zastaví nebo nikdy neuplyne! Místo, kde krásné není jen minulostí, ale vždycky přítomností! Místo, kde o nic nepřijdeme.

Místo, o kterém jsme si mysleli, že musí existovat, místo, po kterém naše srdce vždycky toužilo.

Místo hojnosti, nejlepšího jídla, nejkrásnějšího umění a hudby, nejlepší techniky. Všechno, co dnes tvoří život, tam bude v dokonalé podobě.

---

250. 1. Korintským 15,49-50; Filipským 3,20-21; 1. Janův 3,2
251. Zjevení 2,7; 22,1-5

Místo radosti, protože Stvořitel viditelně pro všechny bydlí s lidmi. A oni žijí pod jeho ochranou, v jeho požehnání, v jeho lásce. Radují se v Bohu, Otci, Synu a Duchu, klanějí se mu a poznávají ho. Milují ho.

Hledět Věčnému do očí, vidět Boha tváří v tvář, je to největší štěstí, jaké mohou lidé zažít. Nejpozději tehdy pochopíme, jak pravdivé je toto slovo. Žít navždy bez strachu a studu, osvobozeni a plni důvěry v Boží láskyplné přízni, nelze s ničím srovnat. Až nás zasáhne jeho pohled, setká se s námi nekonečná láska, po které jsme vždycky toužili, dotkne se nás, pronikne nás a obejme.

Pít z pramene vody života a stále jíst ze stromu života. To je obraz věčnosti, které se dnes říká nebe.

Tam, v jeho přítomnosti, budeme tím, čím jsme vždycky měli být. Sami sebou. Tak jedineční a neopakovatelní, jak nás Bůh chtěl a jak nás nechal vzniknout. Tam bez přetvářky. Opravdoví.

Všichni lidé tam budou v tom nejlepším smyslu s láskou a péčí panovat nad zemí[252] a tak plnit úkol prvních lidí. Takovým způsobem, že se možnosti stvoření rozvinou jako nikdy předtím. V nepředstavitelné tvořivosti, rozmanitosti, bohatství a radosti. Všechno proniknuto Boží láskou. Společně, Otec se svou rodinou, pro kterou všechno připravil.[253] Nebe a země se spojí. Nebudeme moci své štěstí pochopit. Ani po 10 000 letech. Budeme navždy s Ježíšem. Opravdová, hluboká, jásavá radost nebude mít konce.[254]

Evangelium je pozvání být při tom a slavit s ostatními velkou, věčnou slavnost.[255] Tato zvěst jde ke všem lidem.[256] Každý je pozván.[257] Vstup nic nestojí. Ježíš všechno napravil![258]

Evangelium – moc ke spasení

Žádný Ježíšův učedník se nemusí za evangelium stydět. I když je kříž pro mnohé bláznovstvím. Tato zvěst má moc. Je jako dynamit.[259] Lidé, jejichž srdce evangelium otevře, zakoušejí tuto Boží moc, která na ně působí. Dochází k obrácení, k novému životu. K životnímu obratu, který může způsobit jen Boží moc a který působí na všechny oblasti života.[260] Tato moc zachraňuje

252. Římanům 5,17; Zjevení 5,10; 22,5
253. 1. Korintským 2,9
254. Žalm 16,11
255. Zjevení 19,6-10; 21,6; 22,14-15.17
256. Matouš 28,19-20; 2. Korintským 5,15
257. Matouš 22,1-14
258. Římanům 3,24; Zjevení 21,6; Izajáš 55,1
259. Římanům 1,16-17
260. 1. Tesalonickým 1,5-10

a osvobozuje z okultních pout a závislostí. Mnozí byli uzdraveni tělesně i duševně. Vztahy jsou obnovovány. *Boží moc v evangeliu nelze srovnat s ničím jiným.* Žádná ideologie, náboženství ani filozofie nemá takové účinky jako evangelium.[261]

Tam, kde jsme my lidé bezmocní a bezradní, kde nedokážeme pomoci sami sobě ani druhým,[262] tam toto evangelium působí zázraky. Zázrak nového zrození.[263] Evangelium tvoří nový život. Lze to srovnat s tím, když se narodí dítě.[264]

Jeden ateista kdysi vyzval známého evangelistu k debatě o Boží existenci. Ten souhlasil, ale dal podmínku, že ateista má přivést lidi, kteří díky ateismu zažili obrat k dobrému. K debatě nedošlo, protože nikdo se díky ateismu nestal novým člověkem ani nebyl osvobozen ze závislostí. Evangelista naproti tomu znal mnoho lidí, kteří byli skrze jeho zvěstování evangelia osvobozeni a stali se novými lidmi.

Evangelium se nezastaví před žádným člověkem. Je tu pro všechny. A tím i moc, která v této zvěsti přebývá. Je to Boží moc, taková, jaká se projevila ve vzkříšení jeho Syna.

To je skutečná moc ke spáse!

Být poslušný evangelia

Evangelium mění lidi. Už jste to zažili? Nebo jste to viděli u druhých? Opravdová radost. Najednou začnou lidé hladovět po čtení Bible. Hladovějí po Boží přítomnosti.[265] Přejí si dozvědět se o Bohu víc. Než evangelium poznali, takový zájem neexistoval. Najednou se ptají, co chce Bůh.[266]

Reakcí na evangelium je na jedné straně lhostejnost nebo odmítnutí. Na druhé straně víra.[267] Ne jen rozumové považování evangelia za pravdu,[268] nýbrž osobní odpověď celého člověka. Jedním slovem: *poslušnost víry*.[269] Lidé poslouchají výzvu evangelia tím, že věří tomu, co jim tato zvěst přináší. I když to sami vůbec nevnímají jako krok poslušnosti, nýbrž jako přijetí daru.

---

261. Jan 8,36; Římanům 6,18
262. Římanům 5,6
263. Jan 3,3; 1. Petrův 1,3; Titovi 3,4-7
264. 1. Korintským 4,15; Jakubův 1,18; 1. Petrův 1,23-25
265. 1. Petrův 2,2
266. 1. Petrův 4,2-3
267. Skutky 2,37-41
268. Jakubův 2,19
269. Římanům 1,5; 16,26; 1. Janův 2,3-4; 3,24; 5,2-3

Obracejí se k Bohu. Pryč od všeho, co tvoří život bez Boha. Pryč od model, viditelných i neviditelných.[270] Poznávají hřích ve svém životě a vyznávají ho svému nebeskému Otci.[271] Chápou se odpuštění skrze Boží milost. Zakoušejí spásu a uzdravení. Když se evangelium zvěstuje v moci a s velkou jistotou a jasností, přivádí lidi ke světlu.[272] Poznávají, kdo jsou a kdo je Bůh. Dostávají úplně jiný pohled na skutečnost života. Dochází ke změně, kterou působí sám Bůh, jako ze smrti do života.[273]

Stát se Ježíšovým učedníkem

Obrácení k Ježíši se často děje jako proces. Člověk, který skrze evangelium přijde do styku s Ježíšem, začíná dělat malé kroky víry. Začíná Ježíše poslouchat a důvěřovat mu. Začíná cesta, růst a učení. *Být učedníkem znamená být žákem, tím, kdo se učí. To je proces, který v tomto životě nikdy nekončí.*

Ježíšovi učedníci tehdy Ježíše následovali, kamkoli šel. Učedníků bylo víc než Dvanáct. Ježíš byl Mistr, od něhož se učedníci učili. Učedníci chtěli být jako on tím, že dělali, co říkal.[274]

Když už Ježíš nebyl s nimi, nazývali se všichni, kdo v Ježíše věřili, stále učedníky. Teprve později se jim začalo říkat křesťané.[275]

Začátek učednictví

Učednictví je Boží cíl s námi! Lidé, kteří jsou Ježíši, králi, poslušní a věrní. To začíná někdy nápadně, ale nezřídka také nesměle a nenápadně. Boží Duch pomáhá učedníkům dělat, co Ježíš říká. A růst ve víře. Evangelium v nich působí jako semeno, které padne do úrodné půdy srdce a vyroste v ovoce.[276] U jednoho rychle, u druhého to trvá déle. Padnout a znovu vstát. Tak se stává viditelným nový duchovní život.[277] Stále lépe chápat evangelium přitom zůstává procesem učení. *Ten se neděje jen v hlavě, nýbrž tím, že ho člověk dělá a žije.*

Ještě jednou, protože je to tak důležité: Následovat Ježíše a stát se učedníkem – to je cíl evangelia. Evangelium není vstupenka do nebe a neutěšuje odkazem na

270. Skutky 11,21; 14,15; 1. Tesalonickým 1,9-10; 1. Petrův 4,3
271. Skutky 19,18-20; 1. Janův 1,9; Přísloví 28,13; Žalm 51
272. 1. Tesalonickým 1,5
273. Koloským 2,13; 1. Janův 3,14
274. Jan 8,31
275. Skutky 11,26
276. Marek 4,20; Jan 15,8
277. Římanům 6,21-22; 7,4; Efezským 5,9; Koloským 1,10; Titovi 3,14; Židům 13,15; 2. Petrův 1,8

onen svět. Je to něco, co mění už tento život tady a teď, a to pak jednoho dne pokračuje a je dovršeno ve věčnosti a slávě. Věčný život se žije už teď!

Existuje vnější znamení, jímž člověk dosvědčuje, že teď patří Kristu: *křest*.[278] Veřejně, před lidmi i před mocnostmi neviditelného světa, potvrzuje a pečetí, že od této chvíle je Ježíš Kristus Vykupitelem a Pánem jeho života. *Křest vodou dělá velký rozdíl. Je to změna strany, vyznání krále Ježíše Krista. Stojí na samém začátku života s Ježíšem. Měl by se konat veřejně, aby lidé mohli vidět, jak vážně to Ježíšovi učedníci myslí.*

Jak vypadá následování?

Jak vypadá život učedníka? Bude dál dělat všechny věci, které patří k životu: spát, jíst, pracovat, chodit do školy atd. Ale mění se vnitřní postoj a motivace, pohled na život a na bližního.

Zde několik znaků Ježíšových učedníků jako ovoce nového života z Boha. Všechno, co uvádím, je a zůstane napadáno. O nové bytí v Kristu se také bojuje. Odpor nepřichází jen zvenčí, ale i zevnitř. Naše staré bytí, staré zvyky, hřích v nás se znovu hlásí o slovo. Není třeba se toho lekat, jako by všechno nové byla jen představa. Bůh pomáhá a působí v nás. Jeho Duch je nám dán jako zastánce, síla a Pomocník.

Ježíšovi učedníci milují Boha, svého bližního a jeden druhého![279] Boží láska zůstává navždy tím největším![280] Nejsou jí kladeny žádné hranice. Ježíšovy učedníky poznají podle lásky, kterou mají mezi sebou![281]

Učedníci se starají jeden o druhého a pečují o sebe navzájem![282] Jsou rodina. Jsou společenství. To se neukazuje jen v pravidelné návštěvě bohoslužeb, nýbrž v celém životě, ve všedním dni.

Ježíšovi učedníci si společně ve Večeři Páně, při lámání chleba, připomínají, co pro ně Ježíš udělal. Dělají to pravidelně nebo tak často, jak mohou.[283] Pro své bohoslužby nejsou odkázáni na kostely. Scházejí se v domech jako duchovní rodina.

Ježíšovi učedníci se modlí k nebeskému Otci, sami i společně![284] Mluví s Bohem, jako by ho viděli. Uctívání a chvála, o samotě i společně, jsou pro ně

278. Matouš 28,19; Marek 16,16; Skutky 2,38-41; 8,12.36-38; 9,18; 10,47-48; 16,15.33; 18,8; Římanům 6,3; Galatským 3,27; Efezským 4,5; Koloským 2,12
279. Matouš 22,36-40; Jan 13,34-35; 15,13-17; 1. Korintským 13,4-7
280. 1. Korintským 13,13
281. Jan 13,35
282. Skutky 11,29
283. 1. Korintským 11,23-27
284. Matouš 6,5-15; Jan 16,26-27; 1. Tesalonickým 5,17

velkou radostí.[285]

Ježíšovi učedníci čtou Bibli![286] Tak poznávají Boha a jeho vůli. A to, co jim daroval.

Ježíšovi učedníci slyší Boží hlas a zakoušejí jeho vedení a pokyny ve všedním dni, v malých i velkých věcech.

Ježíšovi učedníci trpí.[287] Tak jako byl pronásledován Ježíš, může se to stát i jim. Začíná to výsměchem, šikanou a může to, jako v některých zemích světa, i dnes znamenat smrt.[288]

Ježíšovi učedníci činí další lidi učedníky![289] Evangelium nedělá z lidí křesťany, kteří věří něčemu určitému, nýbrž učedníky, kteří Ježíše následují ve všedním dni. Kteří jsou ochotni zříci se všeho, denně vzít svůj kříž a mají za životní cíl činit další lidi učedníky. To a nic jiného chtěl Ježíš![290] Ježíšovi učedníci vycházejí k lidem. Neuzavírají se.

Bible mluví o procesu růstu a poznání.[291] *Křesťané nejsou dokonalí.* Křesťané ještě hřeší, ale hřích už nad nimi nepanuje.[292] Už nechtějí hřešit. Žijí v úplném odpuštění, které jim Bůh daroval. I pro hříchy, kterých se ještě dopustí.[293] Uznávají své hříchy a vyznávají je svému nebeskému Otci. Také navzájem, když se jeden proti druhému provinili.[294] Žijí pod milostí,[295] ne pod zákonem.[296] Jejich cílem není dodržovat Desatero. Život s Ježíšem jde dál, než tato přikázání požadují. To je možné, protože v nás žije Duch svatý.

Dostali Ducha svatého,[297] který v nich přebývá a vede je. Jeho cílem je, aby se stalo viditelným dobré ovoce Ducha.[298] *Toto ovoce se ukazuje především ve vzájemném jednání: láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, tichost, sebeovládání. Souhrnně je to to, co žil Ježíš. Být jako on – to je nový cíl života.*[299] Je to Boží ovoce, které nechává v našem životě vznikat a růst, když mu důvěřujeme. Duch svatý je síla k následování Ježíše.[300] Tento Duch je Boží

285. Jan 4,23
286. Koloským 3,16; 2. Timoteovi 3,16; 1. Petrův 2,2
287. Skutky 14,22
288. Jan 15,18-20
289. Matouš 28,18-20
290. Lukáš 14,26-27.33; Skutky 14,21
291. Jan 3,30; Koloským 1,10; 2. Tesalonickým 1,3; 2. Petrův 3,18
292. Římanům 6,12-14
293. Židům 10,14; 1. Janův 1,5-2,2
294. Jakubův 5,16
295. Skutky 13,43
296. Římanům 6,14
297. Jan 7,39; 14,17; 1. Korintským 2,12; 6,19
298. Galatským 5,13-26
299. 2. Korintským 3,18
300. Skutky 13,52; Římanům 8,12-17

osobní přítomnost v našem životě. To je přece úžasné, ne? Duch je rádce, kouč, trenér, Pomocník a vůdce v jednom. Dělá přesně to, co by dělal Ježíš, kdyby byl tady s námi na zemi.

Boží Duch vybavuje učedníky obdarováními, jimiž si mohou navzájem sloužit.[301]

Učednictví není žádné hýčkání, žádná procházka a žádné křesťanství z křesla. Znamená žít a sloužit jako Ježíš. Nové životní motto, které také zavazuje. Jeho království a jeho spravedlnost stojí pro Ježíšova učedníka vždy na prvním místě. O všechno ostatní, říká Ježíš, se postará náš Otec.[302]

Nikdo kromě Ježíše nemá autoritu říci: *Následuj mě!* Když nás volá, můžeme říci ne?

Nebude to snadná cesta. Ježíš říká, že máme spočítat náklady,[303] abychom učinili pevné, skutečné a promyšlené rozhodnutí, které nezmizí hned při prvním protivětru. Cesta, která vede k životu, je úzká a vede do kopce. Široká cesta do záhuby funguje sama od sebe. Člověk nemusí dělat nic jiného, než zůstat takový, jaký je.[304]

Pro celý náš život Ježíšových následovníků, o který se bojuje a který je napadán, platí: Bůh miluje své děti v každém okamžiku stejně jako v tom okamžiku, kdy za ně vydal svého Syna.[305]

Přehlížet evangelium

Evangelium není výhrůžná zpráva. Je to radostná zvěst! Skrze pokání a víru otevírá cestu k Bohu, k odpuštění, ke svobodě, k životu, ke smyslu.

Ale *evangelium není libovolné*. Není to jedna pravda z mnoha. Kdo tuto zvěst slyší, je vyzván k rozhodnutí. Nemělo by se s ní zacházet lehkomyslně. Vždyť tato zvěst nás chce zachránit a ochránit.

Představte si zprávu, která varuje před lesním požárem, před hurikánem, před kontaminovanou pitnou vodou nebo před protržením hráze. Zprávu, která nejen varuje, ale ukazuje východisko a ochranu. Jak vážně by se taková zpráva měla brát? Co když si člověk mylně myslí, že je přehnaná nebo nepravdivá, nebo že je určena jen pro druhé?

301. 1. Korintským 12; Římanům 12,3-8
302. Matouš 6,33
303. Lukáš 14,28
304. Matouš 7,13-14
305. Jan 16,27; 17,23

Všechno vyjde najevo

Ježíšovi učedníci zvěstovali evangelium tím, že dosvědčovali vzkříšeného Pána světa.[306] Prohlašovali, že v něm je možné odpuštění, když mu člověk důvěřuje, vyzná své hříchy a změní svůj život. Zároveň vždy zdůrazňovali, že přichází den, který je pevně určen, kdy se každý člověk bude zodpovídat před tímto Pánem. *Ježíš je soudcem všech lidí.* Před ním bude stát každý. Tváří v tvář. Bůh, jeho Otec, mu svěřil soud.[307]

Ze všeho, co jsme udělali, řekli a mysleli, se budeme zodpovídat. Tedy varování, abychom přemýšleli o svém životě! Abychom zvážili, zda se Bohu líbí to, co děláme. *Co cítíte, když pomyslíte na to, že všechno vyjde najevo – bez výjimky všechno? Co jsme tajně mysleli a dělali, co jsme lidem udělali a také co jsme zanedbali.*

Hluboko v nás, v srdci a ve svědomí, si všichni uvědomujeme, že jsme zhřešili. Víme, co Bůh nikdy neschválí. Představte si: Byli bychom ochotni ukázat své myšlenky a pocity z minulého týdne na obrazovce veřejně před všemi, s nimiž jsme v tomto týdnu měli co do činění? Spíše bychom nesouhlasili, protože by tam bylo leccos, co bychom si raději nechali pro sebe. Jestliže se za leccos stydíme už před lidmi, jak je to teprve se svatým Bohem?

Otázka hříchu v našem vztahu jako lidí k Bohu se v Bibli nikdy nezlehčuje. Ať se na to člověk dívá z kterékoli strany: To je jádro problému. Radostná zpráva zní: Kdo je v Kristu, nemusí se bát odsouzení.[308] Je-li nám odpuštěno, nemusíme se už bát setkání s Bohem. V Kristu nás učinil svými dětmi, svými syny a dcerami.[309] Dokonalá Boží láska vyhání strach![310]

Ale co když evangelium odmítnu? Bůh nikomu svou zvěst nevnucuje. Ponechává rozhodnutí na člověku. Ačkoli zároveň dělá všechno, aby ho o této zvěsti přesvědčil. Hledá a bojuje o to, aby přesvědčil lidská srdce.[311]

Pomyslete na tonoucího člověka, kterému je hozen záchranný kruh. Nikoho by nenapadlo tvrdit, že tonoucího chce někdo nutit, aby se nechal zachránit. Když člověk nepozná, že je ztracen, nebude pro něj evangelium nic znamenat. Ale Boží Duch v evangeliu působí tím, že lidi usvědčuje.[312] Boží slovo má moc otevírat srdce.[313]

---

306. Skutky 4,2; 8,12.25.35.40; 11,20; 17,18
307. Jan 5,22-29
308. Římanům 8,1
309. Jan 1,12
310. 1. Janův 4,16-19
311. Lukáš 19,10
312. Jan 16,8
313. Židům 4,12-13

Nedělejme si však iluze: Bez evangelia, bez Krista, jsme ztraceni a už pod Božím hněvem. Neexistuje žádné neutrální pásmo. V Kristu není žádné odsouzení – bez Krista budeme právem odsouzeni.

Zůstane-li člověk u odmítnutí, bude žít s následky. S hříchem a vinou pak zůstane sám. Jak se chce nebo může obhájit před tím, kdo prohlédne všechny pohnutky?

Bůh je láska![314] Ale je také světlo. Absolutně svatý.[315] Kdo se rozhodne proti jeho zvěsti, říká ne Bohu, Ježíši a všemu, co pro něj z lásky udělal. A co každému nabízí zdarma. Ježíš jednou řekl:

Kdo není se mnou, je proti mně![316]

Boží hněv

Bylo by to něco jako neposkytnutí pomoci, neupozornit na skutečnost Božího hněvu.[317] Na Boží naprostý odpor k hříchu. Hřích se ho dotýká v jeho nejhlubším nitru. Je zarmoucen[318] tím, jak jeho lidé žijí bez Boha a nevidí, že bez něj to vede do bídy. *Tak jako nelze myslet a chápat Boží lásku bez emocí, tak je tomu i s jeho hněvem. Ale i tento hněv je čistý a svatý. Žádný afekt, žádná iracionální a nepřiměřená reakce na hříchy lidí. Bůh je pomalý k hněvu!*[319] Jinak než my lidé.

Boží hněv znamená, že Bůh nechá člověka samotného s následky a dopady jeho hříchů.[320] Být ponechán sám, být ztracen se všemi svými problémy, které jsem si sám způsobil. To nikdo nechce zažít.

Hněv znamená v den soudu stanout se svým hříchem před Boží slavnou svatostí. Boží hněv je Boží odpovědí na naše hříchy, kterými ubližujeme lidem i jemu.

Kdyby se Bůh nehněval, nebyl by Bohem. Zapíral by svou lásku, pro kterou je zlo v jakékoli podobě nesnesitelné. Nakonec nikdo nechce Boha, který ke všemu říká ano. *Když lidé nedokážou zaručit spravedlnost, můžeme už doufat jen v Boha.* To se však netýká jen druhých – každý bude skládat účty sám za sebe.

---

314. 1. Janův 3,1; 4,7-8.16
315. 1. Janův 1,5; Zjevení 4,8
316. Matouš 12,30
317. Jan 3,36; Římanům 1,18; 2,5.8; 3,5; 5,9; Efezským 2,3; 5,6; Koloským 3,5-6; Zjevení 6,16-17; 11,18
318. Marek 3,5
319. 2. Mojžíšova 34,6
320. Římanům 1,26

Křesťané dosvědčují Boží vůli ke smíření,[321] protože ho sami takto poznali.[322] Ale není to zkrocený Bůh, který přebírá naše měřítka. Nebude mlčet k našim nespravedlnostem. Ani je prostě nepřehlédne. Postará se o spravedlnost. Svým způsobem, který přesahuje naše možnosti i dnešní představy.

Kdo říká ne Bohu a jeho dobré zprávě, možná i opakovaně, sám se zatvrzuje. Tak je člověk ztracen.[323] *Ztracen, protože Bůh toto odmítnutí přijímá s těžkým srdcem.* Být ztracen znamená nebýt tam, kde by člověk měl a mohl být. Nebýt doma, nýbrž být osamělý a vykořeněný. Spojení s Bohem je přetrženo. S Bohem, který jde za každým až do posledního, aby ho přivedl domů.[324]

Každý, kdo evangelium odmítne, obdrží spravedlivé odsouzení za své hříchy.[325] Rozsudek bude naprosto spravedlivý.[326] Co člověk zaseje, to bude sklízet, neboť Bůh se nedá zesměšňovat.[327] Kdo byl neposlušný pravdě a evangeliu, kdo se tvrdošíjně vzpíral, zakusí hněv, rozhořčení, soužení a úzkost.[328] Někdy už v tomto životě, jistě však po smrti. Takový to bude pocit, až člověk pohlédne do očí svému hříchu, který nebyl očištěn, a znovu se setká se svým vlastním hříchem. Tentokrát z Boží perspektivy. A z perspektivy lidí, kterým ublížil.

Věčný život a peklo

Ježíš mluví o věčném životě ve slávě[329] a o věčném ohni a věčném trestu.[330] Mluví o vnější tmě, kde jsou ti, kdo neposlouchají evangelium.[331] O pláči a skřípění zubů.[332]

Je to skutečně Ježíš, kdo o pekle často mluví. On, který je láska sama, o něm mluvil nejvíc.[333]

---

321. 2. Korintským 5,19-20
322. 2. Korintským 5,11
323. Římanům 2,12; 1. Korintským 1,18; 15,18; 2. Korintským 2,15; 4,3; 2. Tesalonickým 2,10; 2. Petrův 3,9
324. Lukáš 15,4.24; Jan 3,16; 2. Petrův 3,9
325. 2. Korintským 5,10
326. Zjevení 20,11-15; 21,8
327. Galatským 6,7-8; 4. Mojžíšova 32,23
328. Římanům 2,5-11
329. Jan 3,36; 5,24; 6,47.51; 10,28; 11,26; Římanům 5,21; 6,23; 1. Janův 2,25; 5,11.13
330. Matouš 25,34.41.46
331. Matouš 8,12; 22,13; 25,30; Jan 8,12; 12,46
332. Matouš 8,12; 13,42.50; 22,13; 24,51; 25,30; Lukáš 13,28
333. Matouš 5,22-30; 10,28; 18,9; 23,33

Slovo pro peklo v řeckém původním jazyce Nového zákona je *gehenna*. Tehdy to bylo skutečné místo, údolí u Jeruzaléma. V Ježíšově době smetiště, kde neustále hořel oheň. Ježíš navazuje také na proroka Jeremjáše, který totéž údolí nazývá Ben-Hinnom.[334] Toto místo bylo známé svou modloslužbou, při níž byly obětovány i děti. Tedy ztělesnění hanby a hříchu. A proto soudu a zkázy. Záhuby a smrti.

Kdo chce žít dál jako vždycky, kdo chce zůstat ve svém hříchu, rozhoduje se tím proti životu. Zůstává vyloučen ze slávy věčného života. To je život a budoucnost všech Božích dětí v jeho novém světě.[335]

Peklo je jako varování popsáno drastickými obrazy. Bible o tom nemlčí. Naopak: Naléhavě varuje. Není jen pro „velké hříšníky". Nemysleme jen na masové vrahy jako Hitler, Stalin nebo Mao. Na sadisty nebo pachatele zneužívání dětí. Bůh určuje jejich rozsudek stejně spravedlivě jako rozsudek člověka, který se podle našich měřítek ničím nebo jen málo provinil. Bible to říká jasně: *Všichni* zhřešili a nedosahují Boží slávy.[336]

Co peklo pro lidi znamená v podrobnostech, o tom Ježíš i Bible mlčí. Fantazie jsou proto nemístné. Ježíšovy výroky jsou dostatečným varováním.

O pekle uslyšíte různé názory. Jedni říkají, že neexistuje. Druzí si myslí, že tam budou ztracení lidé definitivně zničeni. Někteří zase, že tam lidé budou jen po omezenou dobu k očištění, aby pak přece jen vešli do věčného života. Čtěte, co o tom říká Bible, a vyhledejte si texty v poznámkách pod čarou. Vycházejte z nejhoršího, z nejhoršího případu. Je lepší být příjemně překvapen než hořce zklamán.

Bůh respektuje lidské ne. Ačkoli ho to bolí a naříká jako Ježíš nad Jeruzalémem.[337] Budou odděleni od Boha a ponesou následky svého odmítnutí a svých hříchů. To Bible nazývá *druhou smrtí*.[338] Chtěli žít bez Boha a teď tak budou žít navždy. Věta „V pekle budou jen dobrovolníci" je pravdivá.[339] Člověk stojí před volbou, zda se rozhodne pro smrt, nebo pro život.[340]

Dnes je den spásy – ne zítra!

334. Jeremjáš 7,31; 19,2-7; 32,35; Izajáš 66,24
335. Zjevení 21,8.27; 22,15
336. Římanům 3,23
337. Matouš 23,37
338. Zjevení 2,11; 20,6.14; 21,8
339. Myšlenka pochází od C. S. Lewise: Dveře pekla jsou zamčeny zevnitř („Über den Schmerz").
340. 5. Mojžíšova 30,15-19

Jiné evangelium

Evangelium je slovo pravdy.[341] Boží pravdy. Čím víc se evangelium šířilo, tím víc se objevovalo verzí, které už neodpovídaly originálu. Už v prvním století našeho letopočtu varují apoštolové, které Ježíš pověřil zvěstováním, před padělky evangelia.[342] Podobají se originálu, mohou klamně působit jako pravé.

Stejně tak existují zkrácené verze, které vynechávají nebo přidávají něco podstatného. Existují falešné a zavádějící verze. Pro orientaci tyto příklady.

Evangelium důsledně ukazuje, že se sami zachránit nemůžeme. Každý pokus zlepšit se sám je beznadějný. Pokus dodržovat Boží zákon a být dobrými skutky přijat Bohem selhává.[343]

Stejně tak nefunguje vzít si trochu Boží milosti a přidat k ní naše dobré skutky jako nutný doplněk. Smíšení nebo doplnění milosti spravedlností ze skutků. *Nějak patří k naší lidské přirozenosti, že si chceme něco zasloužit.* Přijmout milost je těžké. Ale právě to je evangelium!

Na druhé straně lze tuto Boží milost také znehodnotit a udělat z ní lacinou. Kdo se dovolává evangelia, ale nemění svůj život – Bible tomu říká pokání a obrácení –, ten ho pochopil špatně. Evangelium není volná vstupenka k životu v sobectví a hříšné seberealizaci.[344] Živá víra vždy vede k hlubokému životnímu obratu.[345] Vede do nového života, v němž je Kristus Pánem a vládcem.[346] Nový život není bez hříchu. Takový v pozemském těle nikdy nebude. Ale je tu jedno předtím a jedno potom, změna, která je vidět v malých či velkých činech a slovech. Dobré skutky patří ke křesťanskému životu stejně jako sama víra. Bez dobrých skutků je víra mrtvá. Kde je pravá víra, stane se viditelnou v dobrých skutcích. To není spravedlnost ze skutků. Dobré skutky jsou důkazem nového života.

Pravé evangelium nepotřebuje žádné přídavky. *Ježíš a nic jiného* – tak zní ta zvěst.

Proto máme evangelium chránit,[347] tak jak ho popisuje Nový zákon. *Zfalšované evangelium nezachraňuje!*

---

341. Galatským 2,5.14; Efezským 1,13; Koloským 1,5; 1. Timoteovi 2,4
342. 2. Korintským 11,1-4; Galatským 1,6-9
343. Římanům 3,20.28; Galatským 2,16; 3,10
344. Římanům 6,1; 2. Petrův 1,9-11
345. Jakubův 2,18-26
346. 2. Petrův 2,1; Judův 4
347. Judův 3

Co evangelium není

Evangelium není reklama na nějakou církev nebo denominaci. Ne že by církev nehrála žádnou roli. Křesťané všech denominací přece evangelium více či méně předávají dál. Církve jsou domovem, útočištěm pro všechny, kdo přicházejí k víře.

Evangelium se na prvním místě nechápe jako program ke zlepšení světa, ačkoli k tomu na mnoha místech silně přispívá. Je to spíše program k proměně srdcí. Láskou k bližnímu mnoha Ježíšových učedníků je pomoženo mnoha lidem. Nemocnice, dětské domovy, zrušení otroctví jsou důkazy Boží lásky, která v lidech dostává podobu. Křesťané mají působit jako sůl.[348] Nazývat nespravedlnost – i tu globální – pravým jménem a zasazovat se o spravedlnost.

Záchrana jednotlivce skrze Kristův kříž uvolňuje revoluční sílu, která ovlivňuje společnost. Zvěst kříže je jedinou silou, která může svět změnit k lepšímu. A jedinou silou, která dokázala, že toho je schopna. *Je čas, aby byl Kristův kříž znovu hlasitě a zřetelně zvěstován.*

Prakticky se evangelium ukazuje v tom, že jednáme, jak jednal Ježíš. *Být ochoten dávat, pomáhat, chránit, osvobozovat, vyznávat. Milovat!* Na mnoha místech se něco mění k dobrému. Skrze lidi, které evangelium proměnilo. Bůh působí ve světě skrze své lidi a jednoho dne se postará o to, aby učinil všechno nové. Měnit svět, transformovat ho a řešit jeho politické, sociální a finanční problémy neleží na bedrech učedníků. To není úkol a poslání, které nám Ježíš svěřil.

V učednících království, v jejich společenství, už Boží nový svět začal. Zvěstují evangelium království a činí lidi učedníky. To je nejúčinnější vliv na společnost, v níž žijí.

Evangelium také není program k osobnímu zlepšení života. Nebo k obohacení. Žádná sebeoptimalizace. Je to zvěst, že Bůh něco udělal a dokonal, co jsme nemohli my. Na této skále stavíme svůj život. Naše spása spočívá v tom, co Ježíš zvolal na kříži: Dokonáno jest! Říkáme k tomu ano, přijímáme to s vděčností.

Blahobyt nebo bohatství však nikdy nejsou zaslíbením evangelia. Kvůli vyloučení a pronásledování se křesťanům někdy daří dokonce hůř než jejich sousedům. Mohou se však spolehnout na Boha, který zaslíbil, že bude vždy s nimi a postará se o ně.

348. Matouš 5,13

Na závěr

To byl jen přehled nejlepší zvěsti na světě. Zvěsti, která pozvedá. Která daruje odpuštění a přijetí. Která osvobozuje a dodává odvahu skrze Ježíše.

Co vám tato zvěst říká osobně? Vašemu srdci? Možná jste nikdy nebyli tak blízko jako teď. Dnes je den spásy – ne zítra, to už může být pozdě.

Evangelium je jako velká bankovka, která se vyplácí v mincích a drobných bankovkách. Chce to čas, abychom obsah této zvěsti stále víc chápali a pronikali do něj. To se děje v malých, někdy ve velkých krocích. Zatímco následujeme Ježíše. Ve všedním dni. Skutečné poznání roste jen s každým krokem víry a poslušnosti. Tedy jen tehdy, když děláme, co Ježíš říká.

Evangelium stojí ve středu světových dějin, které Bůh obrátil v dějiny spásy.

Pavel chtěl zvěstovat evangelium věřícím v Římě,[349] ačkoli už byli dlouho na cestě víry. Chtěl ukázat jeho velikost, dosah a důsledky pro náš pozemský život i pro věčnost. Napsal to: list Římanům. Monument evangelia.

Přečtěte si tento list!

Co dál?

Děkujte Bohu za všechno dobré, co řekl o vás a přímo vám.

Máte-li otázky, napište mi: hj-ronsdorf@t-online.de

Další knihy, texty a kázání najdete na mé webové stránce: www.hans-joerg-ronsdorf.de

Ještě několik důležitých tipů:

- Čtěte Bibli. Pokud možno pravidelně.
- Čtěte Bibli společně s jinými lidmi – a vyměňujte si o ní své postřehy.

349. Římanům 1,1-5.9.15-17

- Modlete se, aby vám Bůh své slovo oživil – tak, jako by mluvil přímo k vám.
- Čtěte text, nejlépe nahlas a vícekrát.

Klaďte textu tyto otázky:

- Jaký nadpis byste tomuto textu dali?
- Co říká text o Bohu a o Ježíši?
- Co říká text o lidech?
- Co se z textu učíme?
- Co máme dělat?
- Jak nás toto slovo povzbuzuje?

Modlete se společně. Až se znovu sejdete, mluvte o svých zkušenostech a zážitcích.

Hledejte kontakt a společenství s křesťany, kteří milují a ctí Ježíše Krista a kteří si Bible váží, čtou ji a berou ji vážně.

Je evangelium o Ježíši dobrou zprávou? Proč vlastně?

Udělejte si trochu času a objevte jedinečnost evangelia z různých úhlů pohledu.

Jednoduše a srozumitelně tu jde o velký celek.